

HALKIN

SESi

9 KASIM
1976

250 Kuruş

82

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

53
YILLIK
İKTİDARIN
RESMİDİR

Başyazı: CUMHURBAŞKANINA SORUYORUZ:
TOPRAK AĞALIĞI YIKILMADAN
YOBAZLIK ORTADAN KALKAR MI?

Divriği'de 9 Kasım'da Faşist Baskıları Kınama ve Bağımsızlık Miting ve Yürüyüşü Var

DİVRİĞİ HALKI CUMHURİYET BAYRAMINDA İKİ SÜPER DEVLETİ PROTESTO ETTİ VE FAŞİST POLİS SA LDIRISINI PÜSKÜRTTÜ

Divriği, 80 bin kadar nüfusuyla, iki milliyet - ten halkıyla, demir ocaklarındaki işçileriyle, voksul ve az topraklı köylüleriyle, öğrencileri, memurlarıyla emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin işbirlikçilerinin karşı - sına bağımsızlık demokrasi mücadelesiyle dikilince, egemen güçlerin tüm şimşeklerini üstüne çekti.

29 Ekim'deki olayı gerçekleriyle açıklamak çok önem kazanıyor.

29 Ekim'de Cumhuriyet ilan edildi. Bu, iki milliyetten Türkiye halkının, emperyalizme karşı silahlana - rak canı bahasına elde edilen, haklı mücadelesinin bir sonu - cuydu. Gerçi onun milli burjuvazi önderliğinden dolayı uğra - dığı başarısızlık ayrı mesele. Biz bu haklı davanın mirasına sahip çıkar ve onun anma günlerinin anti-emperyalist ve anti faşist bir gösteri niteliği alması için çaba gösteririz. İşte Divriği'de de hemen hemen her bayram, bu zeminde gelişir ve yurtsever, emekçi, halkın büyük sevgisini kazanır. Tüm öğ - renciler törenlerde halkla birlikte "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşistler", "İki süper dev - let yıkılacak elbet", "İte tapan köpekler millet sizden ne bek - ler" gibi sloganları haykırarak bayram yapar.

Divriği Lisesinin faşist idarecileri, 29 Ekim'de bandoyu devrimci öğrencilere vermemek için bando çıkarmadılar. Or - taokul, Lise ve Sanat Okulu öğrencileri, Sanat Okulu bando - su arkasında Devrimci sloganlarla bayramı tamamlayarak alandan çekilmeye başladılar. Halk da öğrencilerle beraber tören alanından dağılırken, faşistler Şekerbank önünde ve Kırksekizlerin pastanesinde mevzilenerek buralardan ve Şe - hir kulübünden halka ve öğrencilere karşı silahlı saldırıya geçtiler.

Bu arada bir grup polis de, bir araçla arka - dan gelerek, coplarıyla saldırıya katıldılar. İki ateş arasın - da kalan halk, bu alçaklık karşısında soğukkanlılığını korudu ve devrimcilerin doğru önderliği sayesinde saldırı geri - tepti. Bu arada, polisler hiç beklemedikleri bir tepki gördü - ler. Halk başta faşist polis Kemal olmak üzere polislere ve faşist saldırganlara hak ettikleri dersi vererek, önüne katıp kovaladı. Ama kaçan polisler ve faşistler ara sokaklara da - larak, devrimcilerin ve halkın o an orada bulunmamasından yararlanarak TÖB-DER'i, Halkevlerini ve yurtsever bir ber - ber olan Cevdet'in dükkanını tahrip ettiler. Bu da yetmeyin - ce, kendilerine ait olan bir silahı berber Cevdet'e yükleve - rek tutuklanmasını sağladılar. Bulabildikleri yurtseverleri toplayarak, Sivas'dan gelen polislerle işkence yaptırıldılar.

Ancak bu arada olanları öğrenen halk, Ülkü Ocaklarını yerle bir etti. Daha sonra Sanat Okuluna toplanan halk ve öğrenciler iki süper devlete ve faşizme karşı müca - dele ve bağımsızlık andı içildikten sonra dağıldı.

Olayların tertipçisi Osman, Ali Kırksekiz, Ülkü Ocakları başkanı İbrahim Bevzadeoğlu ve faşist polis Kemaldir.

Yurtseverleri ve Berber Cevdet Ergün gibi namuslu, yiğit halk çocuklarını işkencelerle, zindanlarla yıldırma isteyenler kötü yanılıyorlar.

9 Kasım salı günü, Divriği halkının "Faşist baskıları ve zulmü kınama ve iki süper devlete karşı bağım - sızlık, demokrasi miting ve yürüyüşü" var. Bunu Cevher-İş sendikası, Türkiye Birlik Partisi, Halkevleri tertipleriler. CHP, TÖB-DER, Devrimci Liseliler Derneği de etkin olarak destekliyorlar. Yüreğimizin bizimle olduğuna eminiz. İşte bunun için de gerekirse tek kişi bile kalmayana kadar müca - deleve hazırız.

Divriğili Devrimciler

PAZARCİK'IN ÇAKMAKLI KÖYÜNÜN DERTLERİ

Biz Pazarcık'ın yoksul Çakmak köylüleriyiz. Üstü - müzdeki baskılar o kadar çok tur ki anlatmakla bitmez. Biz feodal ağaların geçmişteki ve bugünkü katmerli baskılarına en çok uğrayan köylerden bi - riyiz.

Burada Kadioğlu denen ağanın çiftliği ile köyümüz yanyanadır. Bu yüzden ezel - den beri bir toprak ekmeğe muhtacız. Ağanın adamların - dan, hükümetin jandarmanın - dan çok zulüm gördük.

Kadioğlu denen yoksul düşmanı herif bundan yirmi - beş otuz yıl önce köyümüzün önündeki arazimize sahip çıktı. "Burası benimdir" di - yerek topraklarımızı çevirdi. Sonra da "bana onbeş bin lira verin topraklarınızı si - ze geri veririm" dedi. O gü - nün parasıyla onbeşbin lira gibi çok yüksek bir parayı her ev boğazından kısıarak te - darik ettik, tarlalarımızı ge - ri aldık. Ekinlerine giren hayvanlarımızı ya hapseder ya da öldürdü.

Şimdi ise bizi satılmış dayıbaşlarının vasıtası ile 35-40 derecelik Pazarcık'ın sarı sıcağının altında çalış - tırır. Sabahın beşinden akş - amın yedisine kadar durma - dan çapa sallarız. Ücretleri mizin kaçtan verileceğini bil - meyiz. Bizi "el müslüman seyrine" çalıştırır. İşin so - nu gelince de bizi en düşük ücretle savuşturur. Ayrıca dayak, küfür, angarya da ca - ba. Bazen de keserimizi eli - mizden alıp bizi kovalar.

Bölgemizdeki köylerde bu ağanın yaltakçıları vardır. İşte bu hainlerden biri de ya - kınıımızdaki Karahüyük köyün - de oturan muhtar Cemal Ka - rakazak ve adamlarıdır.

Bir gün işittik ki Karaka - zaklardan üç dört kişi köyün kahvesinde oturan bir dev - rimciyi tehdit etmişler son - ra da dövmüşler. Bu haber - den sonra bunlardan iyice nefret ettik.

ŞAH TURNA'YA ÖZGÜRLÜK

Adana Cezaevinde yatmakta olan devrim - ci halk ozanı Şah Turna'ya özgürlük için Gü - müşhane'den imza gönderen 182 işçi, köylü ve öğrenci mektuplarında şöyle diyorlar:

"Faşist MC'nin halkımızın ozanlarına yaptığı vahşi baskı onların acizliğini göster - mektedir. Halkımızı davasından alıkoymak ve hapse mahkum etmek istiyorlar. Bu geri - ci ve çağ dışı olayı protesto ediyoruz.

"Kahrolsun Faşizm !

"Yaşasın Halkımızın Faşizme ve Reviz - yonizme Karşı Mücadelesi !

Gü müşhane'den 182 Yurttaş

ARKADAŞIMIZ

ÖMER ÖZERTURGUT'UN MEKTUBU

"Arkadaşlar,

"Köln'de Mao Zedung'u anma toplantısı dediğiniz gibi 70 değil, 150 belki de daha çok kişinin katılımıyla yapıldı. Aynı günde, yakın bir şehirde Çin-Alman Dostluk Derneği'nin bir toplantısı vardı. Orada Edgar Snow'un karısı, Çin'de uzun yıllar kal - mış tanınmış şahsiyetler ve elçilik mensupları ko - nuştular. Bu yüzden katılma az oldu. İkincisi toplan - tı sonunda planladığımız halde Enternasyonal marşı maalesef söylenmedi. . . .

"Halkın Kurtuluşu dergisine yapılan, son işçi grevi ve özellikle sloganlarla ilgili eleştiri çok yerinde. Buradan bizim gördüğümüz, şunların da ek - lenmesi gerekirdi. Milli demokratik devrim yerine, Ulusal demokratik devrim, "köylüye toprak, herke - se iş, sloganı yerine "köylüye top - rak herkese iş, halka hürriyet" ve bunun gibi şeyler. Şimdi Halkın Kurtuluşu grubu böyle basit kelime o - yunlarıyla kendi grubunu diğerlerinden ayırmaya suni olarak girişiyor. Bunları mahkum etmeli.

"Halkın Kurtuluşu'nun son sayısında "NA - TO'ya Hayır" adlı küçük bir yazı vardı. Bu gerisi geleceğe benzeyen bir kampanyaya dönüşebilir. Bu konudaki temel görüşümüz olan, "NE NATO NE VARŞOVA paktı, bağımsız, tarafsız Türkiye" şiarı - mız açısından eleştirilmeli. En önemlisi, Halkın Kurtuluşu grubunun milli mesele konusundaki tutar - sızlığını eleştirmeli. Bir broşürleri çıkmış bize ver - mediler. Sonradan geri aldıklarını söylediler. Şim - di de dergide "referandum" gibi yanlış, son derece zararlı ve kimsenin peşine takılmayacağı şeyler öne sürüyorlar. Bu, "orijinal" görüşleri vakit geçirmek sizin mahkum etmeliyiz.

"Çalışmalarımızda başarılar dileriz.

Devrimci selamlar."

Fakat o gün de ağanın kö - pekleri olan bu adamlar gelip belalarını bize bulaştırdılar. Bizim beş on dönümlük taşlı arazimizden başka birşeyi - mimiz yoktur. Bu yüzden çev - rede bulduğumuz maden ocak - larını eşeriz. Kadioğlunun yaltakçıları olan bu Karaka - zaklar o gün estiğimiz ma - denin yanına geldiler. Made - nin kendilerine ait olduğunu söylediler. Biz de kendileri - nin yalan söylediklerini ma - denle hiçbir ilgileri olmadı - ğını söyledik. Fakat onlar di - retince "çıkarmı arama kağı - dınızı" dedik. Bunun üzerine muhtar Cemal, "peki siz a - rama kağıdından anlar mısın - ız" dedi. Biz de "anlarız ta - bi" deyip diretince çekip git -

tiler. Bir daha da gelmedi - ler.

İşte biz yoksul, çilekes Çakmaklıların hali budur. An - latmakla bitmeyecek, dertle - rimizin bir kısmını halkıma - za duyurursanız çok sevinir - riz. Bütün bunların hesabını mutlaka bir gün soracağız. Ağaları ve onların bu bozuk düzenini yıkıncaya kadar mü - cadele edeceğimize halkımı - zın önünde söz veriyoruz.

Sekiz saatlik iş günü!

İş, toprak, hürriyet fa - şizme nihayet!

Köylü birleşince ağa de - diğin ne ki!

Ne Amerika Ne Rusya ne de Ağalık!

Pazarcık'ın Çakmaklı Devrimcileri

Faşist MC İktidarının DGM'leri Şah Tur - na'yı, gözleri tedavi edilebilecek bir sırada zindana attı. Ayrıca Yılmaz Güney ve diğer devrimci sanatçıları da zindan cezaları ile susturmaya çalışıyorlar. Fakat halkın sesi - ni hiçbir güç susturamayacaktır.

ŞAH TURNA'YA VE DİĞER DEVRİMCİ SANATÇILARA ÖZGÜRLÜK !

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE !

İsviçre'den Devrimciler

CUMHURBAŞKANINA SORUYORUZ

TOPRAK AĞALIĞI YIKILMADAN

YOBAZLIK ORTADAN KALKAR MI

Cumhurbaşkanı Fahri S. Korutürk, 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı dolayısıyla yayınladığı demeçte, "dinin siyasete araç kılınması ve hortlayan yobazlığın" yarattığı tehlike üzerinde durdu ve "inanmadan söylenen özgürlük şarkıları"ndan, "Kurtuluş Savaşı Kahramanlarına" duyulması gereken saygıdan; "Atatürk başta olmak üzere" onlara karşı "nankörlüğe düşmemekten" sözetti. Ayrıca demecinde Cumhurbaşkanı şunları belirtti: "Kaldı ki, bizim 70 milyona yaklaşan uyanmış, eğitilmiş bir insan gücü, geniş ve zengin bir coğrafya potansiyeli ile 21. yüzyıla girmemizi çıkarılma uygun bulmayan, memleketimizi bölmeye uğraşan sömürgeci dış düşmanlarımız olduğunu bilmeyenimiz kalmamıştır."

SMOKİN DE GİYDİRSEN YOBAZ GENE YOBAZDIR

Yobazlığın bugün "hortladığından" söz etmek tarihimizin ve bugünün gerçeklerine uymamaktadır. İrtica bugün hortlamamış, tam tersine daima iktidarın ortaklarından biri olmuştur. Din siyasete bugün alet edilmeye başlanmamıştır. Tam tersine, hakim sınıfların yarı-feodal ideolojilerinin temel unsurlarından biri olagelmıştır. Çünkü, feodal ideolojinin maddi temelini oluşturan toprak ağalığı yaşamaktadır. Yeni Türkiye Cumhuriyeti, yüzyesnel bir takım reformlarla bazı darbeler indirmekle birlikte ortaçağ kalıntılarını ortadan kaldırmamıştır. Türkiye bir milli kurtuluş savaşı vermesine rağmen, milli demokratik devrimini tamamlayamamış, toprak meselesini çözememiş ve emperyalizme bağımlılıktan kurtulamamıştır.

Türkiye'de emperyalizmle işbirliği eden büyük burjuvazi kaderini daima toprak ağalığı ile birleştirmiş ve iktidarı onunla paylaşmıştır. Hakim sınıfların bir parçası olan revizyonistler ise toprak ağalığının varlığını inkar ederek onun yaşamasına hizmet etmektedirler. Emperyalizmin ve fasizmin özellikle köylük bölgelerde davandığı güç, toprak ağalarının, tefecilerin ve şeyhlerin gücüdür. İşte feodal ideoloji emperyalizmin işbirlikçisi büyük parabalalarının ve toprak ağalarının bu kutsal ittifakının elinde halkı afyonlamak, ezmek ve sömürmek için daima bir araç olagelmıştır. Bu ittifakın bir eli emperyalist tekellerin ve devletlerin temsilcileriyle kadeh tokuştururken öbür eli daima tesbih

çekmiştir. Onlar halka saldıracakları, işçileri ve gençleri kursunlatacakları, MİT işkencehanelerinde falaka sopasını tutturalacakları adamlarını Türkeş'in komandolarıyla birlikte, daima yobaz sürüleri içinde bulmuşlardır. Onlar geniş köylü yığınlarını uyutmak için daima yobazın marifetinden yararlanmışlardır. Kutsal ittifakın sözcülerinin dilinde "Atatürkçülük", "laiklik" ve "uygarlık" sözcükleri yobazın sırtına geçirilmiş bir smokinden başka bir şey değildir. 12 Mart'ın "batıcı" ve "laik" pasaları radyolardan "Atatürkçülük" nutukları atarken MİT işkencehanelerini Süleymanî, Nurcu ve Turancılara emanet ediyorlardı. Feodal ideoloji, baskı ve dayakla birlikte caddelerde disiplin kurmanın bir aracı olarak daima kullanılmıştır ve kullanılmaktadır.

Bugün "yobazlığın hortlamasından" söz etmek, sadece 53 yıllık Cumhuriyete rağmen toprak ağalığı düzeninin hâlâ ayakta ve iktidarda olduğunun itirafından ibarettir. Bu gerçek nasıl değiştirilecektir? Toprak ağalığına karşı tek bir kelime bile söylemeden yobazlık tehlikesinden söz etmenin bir anlamı yoktur. Yobazlığın kökünü kazımanın biricik yolu onun dayandığı ve beslediği maddi temeli ortadan kaldırmaktır. Yani toprağı temizlemekten toprak ağalığını ortadan kaldırmaktan başka bir çare yoktur.

Yobazlığı sadece MSP'den ibaret göstermek de hatalıdır. Türkiye'de toprak ağaları iktidara daima ortak olmuşlardır. Onlar MSP kurulmadan önce CHP, DP ve AP içinde yer alarak iktidara ortak olmuşlardı ve şimdi de bütün partiler içinde etkilidirler. MSP olsun veya olmasın ortaçağın kalıntılarını gerici iktidarların temel dayanaklarından biri olmaya devam edecektir. Bütün MC partilerine ve toprak ağalığına gerçekten karşı çıkmadan yobazlığın tehlikesinden söz etmek ve özgürlük şarkılarının samimi olmasını istemek i-nandırıcı değildir.

KURTULUŞ SAVAŞI KAHRAMANLARINA VE ATATÜRK'E KİM NANKÖRLÜK EDİYOR?

Cumhurbaşkanı Korutürk, "memleketimizi bölmeye uğraşan sömürgeci dış düşmanların" kimler olduğunu açıklamıyor. Türkiye halkı bu düşmanların kimler olduğunu bilmelidir. Çünkü yurdumuza göz diken bütün dış düşmanlara karşı halkımız mücadele etmiştir ve gene o mücadele edecektir.

Cumhurbaşkanı, Amerikan emperyalistlerini sık sık "büyük dostumuz" olarak ilan ettiğine ve Sovyet sosyal-emperyalistlerine Karadeniz kıyılarından "çocuk ve çiçek sever, barışsever kuzey komşumuz" diye selamlar gönderdiğine göre kimdir bu düşmanlar? Biz açıkça söyleyelim: gerçekten yurdumuza gözlerini dikmiş "sömürgeci dış düşmanlar"ımız vardır. Bunlar Amerikan emperyalistleri ve özellikle yeni Rus çarlarından başkası değildir. Ve iki süper devletin yurdumuzda sadık uşakları ve işbirlikçileri vardır. Bunlar iktidarı ellerinde tutan fasistler ve sosyal-emperyalizmin beşinci kolu, revizyonistlerdir. Cumhurbaşkanı Marksistleri ve Marksizmi de eleştiriyor. Marksistlerin programı açıktır. Ancak iki süper devletin hegemonyası kırılarak toprak ağalığının kökü kazınarak halka en geniş demokrasi ve özgürlük sağlanarak, Kürt milliyetinin kaderini tayin hakkı gerçekleştirilerek ve milli zulüm ve baskıya son verilerek Türkiye'nin özgür ve bağımsız bir ülke olabileceğini söylüyoruz. Biz, bugün iki süper devletin hegemonya çatışmasına konu olan yurdumuzun bağımsızlığının korunması ve geliştirilmesi için bütün halkın seferber edilmesini ve savaşa karşı hazırlık yapılmasını savunuyoruz. 70 milyonluk bağımsız ve özgür Türkiye'nin varılmasının başka bir yolu var mıdır?

Yoksa bu hedefe Sancarlarla, Demireller, Türkeşler, Fevziogullarla mı varılacaktır? Marksistler eleştirildiğine göre, bağımsızlık ve demokrasi emperyalist işbirlikçisi Vehbi Koçlar ve Sabancılarla; büyük toprak ağaları Fahri Tanmanlar, Celal Bucaklar, Kasım Ekenlerle; Küfrevî ve Ensari şeyhleriyle; MİT işkencecileri ve onların nurcu yamalarıyla mı gerçekleştirilecektir? Boğazlarımızı Rusya'nın savaş gemilerine açarak ve enerji satmalarımızı Moskova'ya bağlayarak mı Kurtuluş savaşı kahramanlarına layık olacağız? Onlara karşı nankör olmamızın tek yolu bugün iki süper devlete ve özellikle sosyal-emperyalistlere karşı kararlılıkla mücadele etmektir.

Evet, Türkiye 21. yüzyıla bağımsızlığını kazanmış, toprak ağalığının kökünü kazınmış, demokrasi ve özgürlüğe kavuşmuş olarak girecektir. Ancak bu, onu gerçekleştirmenin biricik yoluyla yani, proleterya önderliğinde milli demokratik devrimle mümkün olacaktır.

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜMÜZ KEMAL DOĞAN

HÂLÂ TUTUKLU BULUNUYOR

PROF. DR. ÖZTEKİN TOSUN'UN
HALKIN SESİ'NE DEMECİ:

BASIN YOLU KULLANILDIĞINDA
YETKİLİ MAHKEME, BASIN KANUNUNDA
ÖNGÖRÜLEN MAHKEMEDİR "

İstanbul Üniversitesi
Hukuk Fakültesi
Ceza Usulü Kürsüsü

Asker olmayan bir kişinin yayın ladiğı bir yazıda TCK. m. 159'daki Devletin Silahlı Kuvvetlerini tahkir ve tezyif suçunu işlediği iddia edildiğinde, bu suçtan dolayı askeri mahkemelerin mi, yoksa adli mahkemelerin mi yetkili olduğu sorunu, hemen kolaylıkla cevaplandırılacak bir sorun sayılamaz. Bunun nedeni de, askeri mahkemelerin tâbi olduğu 353. sayılı kanunun ve Askerî Ceza Kanununun son yıllarda değiştirilmiş olmasıdır.

Askerî Ceza Kanununa eklenen bir ek 2. madde ile Silahlı Kuvvetleri tahkir ve tezyif suçu askeri bir suç haline getirilmiştir; bu demektir ki, bu suçu işleyen asker kişiler askeri mahkemede yargılanacaklardır. Sözün gecen ek 2. maddede bu suçun basın yolu ile işlenmesi durumunda cezanın arttırılacağı da belirtilmiştir; bu demektir ki, bu suçu işleyen asker kişiler araç olarak basını kullandıklarında, cezaları bu mad-

deye göre arttırılacaktır.

353 sayılı "Askerî mahkemelerin kuruluş ve yargılama usulleri hakkında Kanun"un II. maddesinin (D) bendine göre, Silahlı Kuvvetleri tahkir ve tezyif suçunu işleyen sivil şahıslar da askeri mahkemede yargılanırlar. Kanunun bu açık hükmüne göre, sivil kişi TCK. m. 159'da sözü edilen bu suçu işlediğinde askeri mahkemede yargılanacaktır.

Sivillerin askeri mahkemede yargılanmaları istisnadır. Gerek anayasa hükmüne göre (A. Y. m. 138/2), gerek Ceza Muhakemeleri Kanununa göre (m. 6/son), asker olmayan kişiler, kural olarak adli mahkemelerde yargılanırlar. Böyle olunca, asker olmayan kişilerin askeri mahkemelerde yargılandıkları durumlar istisna durumlarıdır. İstisnalar da açıkça gösterildikleri zaman uygulanırlar; açıkça gösterilmeyen durumlarda kural olan hükümler uygulanır.

Durum bu olunca, meselenin ü-

zerine döndüğümüzde karşımıza Basın Kanunu çıkmaktadır. Basın Kanununa göre, sivillerin basın yolu ile işledikleri suçlarda yetkili mahkemeler basın mahkemeleridir. Bunlar da toplu basın ve ağır ceza mahkemeleri olmaktadır. (m. 36). Demek

ki, sanık sivil olduğunda ve basın yolu kullanıldığında yetkili mahkeme Basın Kanununda öngörülen mahkemedir; bu mahkeme askeri mahkeme olarak öngörülmüş değildir.

Sonuç olarak, asker olmayan kişinin işlediği iddia edilen Silahlı Kuvvetleri tahkir ve tezyif suçunun yargılanma yerini saptarken, ikili bir ayırım yapmak gereklidir. Eğer bu suç basın yolu ile işlenmemiş ise, yetkili mahkeme 353 sayılı kanunun II. maddesinin (D) bendine göre askeri mahkemedir; eğer bu suç basın yolu ile işlenmiş ise, Basın Kanununun 36. maddesine göre yetkili mahkeme, genel mahkemeleğin arasındaki ağır ceza mahkemeleridir. Bunun nedeni, yukarıda belirttiğimiz gibi, sivillerin kural olarak adli mahkemelere bağlı olmasıdır. Sözünü ettiğimiz ihtimalde, kanunda açıkça basın kanunu hükmünü ilga eden bir kanun yoktur. Olmayınca, kuralın uygulanması gerekir.

Ayrıca, basın kanununun daha özel bir kanun olduğu da gözönünde tutulmalıdır. Basın kanununa göre yargılanmak için hem sivil kişi olmak, hem de basın yolunu kullanmak aranmaktadır. Bu kanun, askerleri veya asker olmayanların yargılanmasını düzenleyen Askerî Ceza Kanununa ve 353 sayılı kanuna göre daha özeldir. Daha genel bir kanun açıkça göstermedikçe daha özel bir kanunu ilga etmiş sayılmamalıdır.

Böyle olunca, asker kişilerin Silahlı Kuvvetleri alenen tahkir ve tezyif suçunu, basın yolu ile veya basın yolu dışında işledikleri durumda askeri mahkemelerin yetkili olduğu, sivil kişilerin aynı suçu basın yolu dışında işlediklerinde askeri mahkemeye tâbi iken, basın yolu ile işlediklerinde basın kanunu hükümlerine göre muhakeme edilecekleri sonucuna varılacaktır, düşüncesindeyiz.

Ancak işaret edelim ki, sadece bu suçun dışında kalan ve siviller tarafından işlenen suçlarda genel mahkemelerin yetkili olduğunu kabul edenler de vardır. (Örneğin, ERMAN, Sahir; Askerî Ceza Hukuku, 1974. sh. 201).

Avukat GÜLÇİN ÇAYLIĞIL:

" BASIN YOLUYLA İŞLENEN SUÇLARDA
ASKERİ YARGI YETKİLİ OLAMAZ "

Kendisinden görüşlerini istediğimiz Av. Gülçin Çaylıgil, 6/7/1972 tarihinde 2. Ağır Ceza Mahkemesine verdiği dilekçesini bu konudaki görüşleri olarak yayınlamak üzere vermiştir. Kısaltarak yayınlıyoruz.

Sayın Savcıyla aramızda anlaşmazlık konusu, TCK 159. maddesindeki suçun basın yoluyla işlenmesi halinde durumun neolacağı sorusunda toplanmaktadır.

Basın kanununun yürürlükte bulunan 36. maddesinin gerek pratik ve gerek teorik açık anlamına rağmen iddia makamı suç basın yoluyla işlense dahi askeri yargının yetkili olduğu görüşündedir.

Bu görüş geçerli olduğu takdirde sadece 159. madde konusunda işlemeyecek, Askerî Ceza Kanununda ve 353 sayılı Askerî Yargılama Kanunu'nda yazılı bir dizi suç basın yoluyla işlendiğinde askeri yargının görevine dahil olarak Basın Kanunu 36. maddeyle getirilen ve 1954 yılından beri yürürlükte bulunan sisteme son verilecektir.

Oysa 1596 sayılı ve 8. 6. 1972 tarihli değişiklikle kabul edilen kanun maddeleri sırf basın mesleğine ait olan ve basının dünyadaki ve ülkemizdeki demokratik önemi ve fonksiyonu dikkate alınarak teminat olarak getirilen Basın Kanunu 36. maddeyi ne kaldırmıştır, ne de tadil etmiştir.

Kanunlar, uygulama ve olaylarla bunun ispatı açıktır. Basın Kanunu 36. maddesi 1954 yılında yürürlüğe giren değişik metniyle sivil kişilerin basın yoluyla işledikleri suçları askeri yargıdan ayırarak suçun niteliğine göre ya toplu basın mahkemesine veya ağır ceza mahkemesine bırakmıştır.

Ask. CK'na bazı maddeler eklenmesi hakkındaki 1590 sayılı kanunda ek madde 4 Haziran 1972'de yürürlüğe girmiştir. Bu ek maddeye göre "Devletin askeri kuvvetlerini alenen tahkir ve tezyif edenler TCK 159. maddesi gereğince cezalandırılır. Bu maddedeki suçun basın yoluyla işlenmesi halinde ceza arttırılarak verilir." Görülmektedir ki, basın yoluyla işlenmesi halinde sivil şahısların da askeri yargıya dahil olacakları hakkında bir hüküm yoktur.

Basın Kanunu daha dar ve daha özel bir kanun olduğuna göre daha sonra çıkan Askerî Yargılama Kanunu daha önceki özel kanunu açıkça kaldırması ve tadil etmesi gerekirdi. Prof. Faruk Erem (TCK Genel Hükümler, 1966, 7. baskı, s. 88) bu konuda geçerli kuralı şöyle özetlemektedir:

"Sonraki kanun evvelki kanunu yürürlükten kaldırır kaidesi kesin bir kaide değildir. Her iki kanunun umumî ve hüsusi oluşuna göre, yürürlükten zımnen olarak kaldırılma meselesinin hal şekli de değişir. (...) Eğer evvelki ve sonraki kanunlar her ikisi de hüsusi ise sonraki kanunun evvelki kanunda yer almış bütün konuları ihtiva edip etmediğine bakılmalıdır, ihtiva etmediği takdirde evvelki kanunun bu konulara ait hükümleri yürürlükte kalmış sayılır."

Görüldüğü gibi durum belirgindir. Eğer sivil kişilerin basın yoluyla işledikleri suçların askeri mahkemelerde görülmesi hükmü getirilseydi ve kanun vazın Basın Kanunu 36. maddeyi değiştirmek isteseydi, Askerî Ceza ve Usul Kanunlarına "sivil kişilerin basın yoluyla işledikleri suçların" askeri yargıya dahil olduğu halleri açık ibareyle belirtirdi. Kanunun bugünkü metniyle başka türlü düşünmeye imkan yoktur. Çünkü:

"Askerî Ceza Kanunu normal olarak askeri şahıslara ve yalnız istisnaen sivillere uygulanabilen bir kanun olup istisnalar da dar bir şekilde anlaşılması gerektiği cihetle, bu istisnaları genişletici yorum veya ters anlatım vasıtalarıyla, genişleterek yorumlamak mümkün değildir." (Prof. Sahir Erman, Askerî Ceza Hukuku, Umumi Kısım ve Usul, 5. baskı, 1970 s. 90)

Sonuç: İddia makamı mütalaasında, sanık lehine basın özgürlüğünün teminatını sağlamak amacıyla konmuş Basın K. 36 maddeyi geçersiz saymak, özel kanunların aksine ve kesin bir hüküm yoksa geçerli kalacağı kuralını kaale almamak, askeri ceza ve usul kanunlarındaki istisnaları genişletici bir yorumla zorlayarak sivil kişilerin basın suçlarına teşmil etmek durumunda kalmıştır. Oysa yukarıda belirttiğimiz gibi normal bir yorumla iddia makamının mütalaasına yeni kanun değişikliklerinde hiç bir mesnet bulmak mümkün değildir.

MİLLİ SAVUNMA KONULARINDA YARATILAN SANSÜRE KARŞI MÜCADELE EDELİM

Dergimizin Yazı İşleri Müdürü Kemal Doğan 3. Ordu Askerî Mahkemesi tarafından 26/10/1976 tarihinde tutuklanmıştır. Aradan on beş güne yakın bir zaman geçmesine rağmen arkadaşımız hâlâ serbest bırakılmamıştır. Anayasa'daki "tabii hakim" ilkesine açıkça aykırı olan ve sivil şahısların askerî mahkemelerde yargılanması yolunu açmaya yönelik bu uygulamaya son verilmelidir. Bu uygulama, MC iktidarının DGM'ler vasıtasıyla elde etme ve çalıştığı olağanüstü mahkemeler silahının başka bir yoldan onun eline verilmesine hizmet eder.

Asıl önemle üzerinde durulması gereken diğer nokta ise Kemal Doğan'ın tutuklanması nedenidir. Yazı İşleri Müdürümüz Denizli'den bir grup yurtsever askerî mektubunu yayınladığı için tutuklanmıştır. Yurdumuzda Orduya ve Savunmaya ilişkin sorunlar üzerinde sürekli bir sansür vardır. Ordu hakkında yazı yazmak tehlikeli bir iş haline getirilmiştir.

Öyle ki, bu konularda sadece iktidar sahibi çok küçük bir zümre söz sahibi olabilsin. Bu sansür neyi beklemektedir? Bu sansür, ırkçı ve feodal ideolojilerin ordu içinde serbestçe at oynatabilmesine ve faşistlerin örgütlenmesine bekçilik yapıyor. Zaten Denizli'li yurtsever askerler de MHP'li faşistlerin faaliyetlerini teşhir ediyorlardı.

Bu sansür halkımızın menfaatlerine taban tabana zıttır. Türkiye'nin milli savunması halkı ilgilendirmiyorsa kimi ilgilendirmektedir? Boğazlarımızı sosyal-empyalistlerin gemilerine açanları, enerji şalterlerimizi Moskova'ya bağlayanları, Amerikan taraftarı generalleri, Demirellerle Türkesleri mi?

Bütün halkımız ve bütün yurtseverler Milli Savunma ile ilgili sorunlar üzerinde yaratılan sansüre karşı çıkmalıdır. Bu, özellikle bugün çok önemlidir. İki süper devlet arasında gittikçe şiddetlenen hegemonya çatışma

sı yeni bir dünya savaşı tehlikesini arttırmaktadır. Yurdumuz, sosyal-empyalistlerin saldırı ve yayılma hedeflerinden biridir. Türkiye Yeni Çarların Akdeniz'e ve Ortadoğu'ya iniş yolu üzerindedir. İşte özellikle bugün biz, kimin ne yaptığını, neler düşündüğünü bilmeye daha çok ihtiyaç duyuyoruz. Halkımız yurdumuzun savunma sorunları ile gittikçe daha çok ilgileniyor. Halkımızın bu talepleri bastırılarak bağımsızlık korunabilir mi?

Bu durum, Türkiye'yi emperyalizm karşısında zayıflatmakta ve faşist diktatörlüğü güçlendirmektedir.

Sansür kendiliğinden kalkmayacaktır. Bütün basın, demokratlar, yurtseverler ve devrimciler kararlı bir mücadele verirse, bu konuyu dokunulmaz olmaktan çıkarabiliriz.

HALKIN SESİ kendisine yönelen baskılara halktan aldığı güçle direnecektir. Bütün halkı, HALKIN SESİ'ne yapılan baskılara karşı çıkmaya, Kemal Doğan'ın serbest bırakılması için mücadeleye çağırıyoruz.

BASINI YARGILAYAMAZ

Avukat HAYDAR GÜNGÖR:

" ASKERİ MAHKEMENİN KEMAL DOĞAN'I TUTUKLAMASI
YASALARA AYKIRIDIR "

Ceza Muhakemeleri Usulü Kanununun 6.maddesinin 3 üncü fıkrasında;

"Asker olmayanların mahkemelerine her halde umumi mahkemeler de bakılır" demektir. 353 sayılı Askerî Mahkemelerin kuruluşu ve yargılama usulü yasasının 11 inci maddesi bu genel kurala bir sınırlama getirmiş ve hangi hallerde sivilin askerî mahkemelerde yargılanacağını saymıştır. 12 Mart döneminde 353 sayılı Askerî Mahkemeler kuruluş ve yargılama usulü yasasına, 11. fıkraya bir (D) bendi eklenerek değişiklik yapılmıştır. Böylece Askerî Mahkemelerin sivil şahısları yargılamalarının sınırı genişletilmiş ve TCK'nın 159 uncu maddesinde yer alan 'Devletin askerî kuvvetlerini tahkir ve tezyif suçları' da askerî mahkemelerin görevine sokulmuştur. Bu değişiklikten önce bu gibi suçla-

ra genel adliye mahkemeleri bakılmaktaydı.

5680 sayılı basın kanununun 36 nci maddesi basın yoluyla işlenmiş suçlara hangi mahkemelerin bakacağını düzenlemektedir:

"Bu konuda yazılı olan veya basın yoluyla işlenmiş bulunan bütün suçlardan ötürü sivil şahıslar hakkında ağır cezayı gerektiren davalar ağır ceza mahkemelerinde ve diğerleri asliye ceza mahkemelerinde görülür."

Görüldüğü gibi şayet suç basın yoluyla işlenmiş ise ve suç işleyen de sivil şahıs ise dava sivil mahkemelerde görülecektir. Askerî Mahkemeler bu suçun basın yoluyla işlenmesi halinde davaya bakamaya caklardır. Görevsizdirler. Bu nedenle askerî savcılar da soruşturma yapamazlar. Basın savcılığı görevli olup, dava mevkenin basıldığı ve -

rin ağır ceza mahkemesince açılmaktadır.

HALKIN SESİ dergisi Yazı İşleri Müdürü Kemal Doğan'ın 353 sayılı yasanın 11. maddesi ve 5680 sayılı yasanın 36 nci maddesindeki açık düzenlemeler karşısında Askerî Mahkemece tutuklanması yasalara aykırıdır.

12 Mart'tan sonra yasalarda yapılan anti-demokratik değişikliklerden bir tanesi de 353 sayılı yasanın 11 inci maddesindeki değişikliktir. Bu değişikliğe rağmen basın yoluyla işlenen suçlarda askerî mahkemeler görevli değildir. Bu şekildeki bir uygulama ile DGM'nin görevlerinin bir kısmı askerî mahkemeye devredilmeye çalışılmaktadır. Basın yarası askerî yargılama yasasına bir sınırlama getiriyorsa onun uygulanması gerekmektedir.

Dr. BÜLENT TANÖR:

" EĞER SANIK SİVİL BİR KİŞİYE

YARGILAMA YERİ ASKERİ MAHKEME OLAMAZ "

Askerî Mahkemeler sivil kişileri yargılayabilir mi? Yargılayamazlar. Çünkü, Anayasamızın ilk şeklin de var olan "Tabii hakim" ilkesi buna engeldir. (Mad. 32) Ancak 12 Mart faşizmi, bu maddeyi değiştirdi ve "tabii hakim" ilkesini kaldırarak yerine "kanunen tâbi olunan" mahkeme esasını getirdi. Yine Anayasa'nın 138 inci maddesi değiştirilerek, sivil kişilerin de askerî mahkemeler önünde yargılanmaları kolaylaştırıldı. Bu neyi gösteriyor? Mesele çok açıktır. 12 Mart rejimini tezgahlayanlar ve Anayasayı değiştirenler bile askerî mahkemelerin sivil kişileri yargılamalarının "tabii hakim" ilkesine aykırı düştüğünü görmüşler ve

öncelikle bu ilkeyi Anayasa'dan çıkararak yoluna gitmişlerdir. Bu onların Anayasaya, hukuka ve demokrasiye nasıl düşman olduklarını gösterir.

Anayasa'da yapılan değişikliklere rağmen, bugün, basın yoluyla işlenen suçlara Askerî Mahkeme bakabilir mi? Bu meseleye verilecek cevap şudur: Eğer suçlanan kişi askerse onu yargılayacak yer Askerî Mahkemedir. Eğer sanık sivil bir kişi ise, yargılanma yeri sivil mahkemelerdir. Çünkü Anayasa değişikliğine rağmen, hatta bundan sonra yapılan yasa değişikliklerine rağmen, basın yoluyla işlenen suçlar özel suçlardır ve bunlarla ilgili özel

kanun hükümleri hâlâ geçerlidir. Bu kanun ise basın kanunudur. Basın kanunu özel bir kanun olduğu için, bu kanundan sonra yapılan yasa ve Anayasa değişiklikleri ise genel hükümler getirilmiş oldukları için, bunlar basın yoluyla işlenen suçlara uygulanmazlar. Önceki kanunun bir özel kanun ve sonraki kanunun bir genel kanun olması durumunda, özel kanun açıkça ortadan kaldırılmadıkça varlığını sürdürmeye devam eder.

Dolayısıyla, Türk Ceza Kanunu (TCK)'nın madde 159'daki suçun bir sivil kişi ve basın yoluyla işlenmesi halinde, yargılama yeri sivil mahkemelerdir.

Divriği'li Devrimciler:

" KEMAL DOĞAN
DERHAL SERBEST
BIRAKILMALIDIR "

"HALKIN SESİ, tüm emekçi ve yurtsever halkımızın olduğu kadar biz Divriği halkının da canıdır. sevindirir, mücadeleye azmidir. Bir avuç halk düşmanı ne halkın mücadelesini bastırabilir, ne de HALKIN SESİ'ni susturabilir.

"HALKIN SESİ Yazı İşleri Müdürü Kemal Doğan'ın haksız ve kanunsuz olarak tutuklanmasını şiddetle kınıyoruz. Kemal Doğan derhal serbest bırakılmalı ve yurtsever basın üzerindeki baskıya son verilmelidir."

Yazar OSMAN ŞAHİN

Yazar OSMAN ŞAHİN Yazı İşleri Müdürümüzün tutuklanmasını bir telgraf çekerek protesto etmektedir. OSMAN ŞAHİN şöyle demektedir:

"Yazı İşleri Müdürünüz Kemal Doğan'ın tutuklandığını duydum. Kemal Doğan'a yapılan bu haksız girişimi kınıyorum ve serbest bırakılmasını istiyorum."

EMİL GALİP SANDALCI:
" YENİ BİR BASKI YÖNTEMİ "

Orduya ilişkin ya da orduyu içeren yayımların askerî savcılarca kovuşturması yapılmaktadır. Nitekim en son HALKIN SESİ Dergisi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Kemal Doğan MHP'nin Silahlı Kuvvetlerin içindeki faaliyetlerini açıklayan bir mektubu yayınlaması nedeniyle 3 üncü Kolordu Askerî Mahkemesi tarafından tutuklanmıştır.

Silahlı Kuvvetlere özgü koşullar içinde görev üstlenen Askerî Mahkemelerin sivil kişileri yargılamasının "Bağımsız mahkemelerde bağımsız yargıç önünde yargılanma ilkesi"ne ters düşeceği ve nicesine sakıncalar doğuracağı ise açıktır.

Vatan, 5/11/1976

MİLLİ MESELE EMPERYALİZ FEODALİZME KARŞI MÜCADELE KOPARILAMAZ

Halkın Kurtuluşu'nun 18 Ekim tarihli 27. sayısında "Doğu'da Referandum İçin Mücadele Ede- lim" başlıklı bir yazı yayımlandı. Yazıda, Türkiye'de Kürt milli meselesinin çözüm yolu olarak bugünkü düzenin sınırları içinde yapılacak bir oylama gösterilmektedir. Halkın Kurtuluşu, "Ülkemizin demokratlaştırılması mücadelesinin" bir parçası olduğunu söylediği referandumun gerçekleşmesi için bütün devrimcileri göreve çağırılmaktadır. Halkın Kurtuluşu'nun sağcı ve reformcu çizgisinin milli mesele konusundaki yansımaları olan bu fikirleri ele alacak ve eleştireceğiz.

DEVİRİM Mİ SEÇİM Mİ ?

Halkın Kurtuluşu, hemen her konuda yaptığı gibi, "Doğu'da referandum" önerisini ortaya atarken de, lafı dolandırıyor ve kaçamaklar yapıyor. Yazının bir yerinde "emperyalizm çağında milli meselelerin çözümünün esas olarak bir devrim meselesi olduğu" söyleniyor. Daha sonra "devrim mücadelesine bağlı olarak reform niteliğindeki bazı taleplerin öne sürülmesi gereğine değiniliyor. Halkın Kurtuluşu, bütün bu cümleler sayesinde "Doğu'da Referandum" önerisinin, milli meselelerin devrim yoluyla çözülmesine aykırı olmadığını göstermeye çalışıyor. Oysa bizzat Halkın Kurtuluşu'nun altını çizerek belirttiği gibi, "Doğu'da referandum önerisi" "Kürt milletinin Türk devleti içerisinde yaşayamamaya karar bağlamak" amacıyla yapılmaktadır. "Kürt milletinin Türk devleti içerisinde yaşayamamaya karar bağlamak". . . İste bu, Kürt milli meselesinin çözümüyle ilgili en önemli nokta değil midir? Bu sorunun bugünkü düzen/sınırları içinde referandumla çözüme bağlanması gereğini savunan Halkın Kurtuluşu'nun, devrimle çözeceği sorun nedir?

Görüldüğü gibi lafı dolandırmak, Halkın Kurtuluşu'nun esas kastedtiği şeyi gizlemeye yetmemektedir. Çünkü "Doğu'da referandum" önerisi komando zulmünün son bulması, Kürt diline yasakların kaldırılması vb. gibi bir demokratik talep değil, doğrudan doğruya çözümle ilgili bir öneridir.

MİLLİ MESELE DEVİRİM MESELESİNİN BİR PARÇASIDIR

Halkın Kurtuluşu, Kürt milli meselesinin bir devrim olmadan referandumla çözüme bağlanmasını istiyor. Bu, milli meselede proleter tutumu reddetmektedir. Çünkü, çağımızda milli mesele, ancak proletarya önderliğindeki devrimle köklü ve nihai bir çözüme ulaşabilir. Milli çelişmelerin kaynağı olan emperyalizmi ve feodalizmi tarih sahnesinden süpürüp atmak görevini sonuna kadar yerine getirebilecek olan biricik sınıf proletaryadır. Ve proleter devrimcileri ezilen uluslara referandum yolunu değil ancak bu yolu önerebilirler. Stalin'in dediği gibi, "Burjuva toplumu milli meselelerin çözümünde tamamiyle iflas etmiştir" (Stalin, Milli Meselede Partinin Önündeki Görevler Üzerine, Eserler (Almanca) Cilt:5, s. 13-25) Halkın Kurtuluşu, bırakalım bir burjuva toplumunu, yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'de düzenin sınırları içinde bir çözümün savunmak tadır. Böylece Halkın Kurtuluşu, milli meselelerin çözümünü gerici hakim sınıfların önderliğine terketmektedir.

Halkın Kurtuluşu, referandum yazısında yaptığı bir alıntıyla Lenin'i kendi reformcu görüşlerine kalcan yapmaya çalışıyor. Oysa ne Lenin, ne Stalin, ne de diğer büyük öğretmenler milli meseleyi devrim meselesinden kopartmamışlardır. Stalin, Lenin'in milli meseledeki tutumuyla ilgili olarak şunları söylemektedir:

"Semiç, açıkça Lenin'in milli meseleyi bir

"Kim milli meseleyi proletarya devrimi genel meselesinin ayrılmaz bir parçası olarak görüyorsa, o, bu meseleyi bir anayasa meselesine indirgeyemez. Veya tersi; Ancak milli meseleyi proletarya devrimi genel meselesinden ayıranlar, onu bir anayasa meselesine indirgeyebilirler.

"Semiç şöyle diyor: 'Tabii ki, böyle haklar sadece devrimci mücadele ile kazanılabilir. Parlamenter yoldan değil, ancak devrimci kitle eylemleriyle kazanılabilirler.' Peki, 'devrimci mücadele' ve 'devrimci eylemler' ne demektir? Milli meselelerin çözümünün şartı olarak, 'devrimci mücadele' ve 'devrimci eylemler', hakim sınıfların devrilmesiyle, iktidarın ele geçirilmesiyle, devrimin zaferiyle aynı şey midir? Tabii aynı değildir. Devrimin zaferinden, milli meselelerin çözümü için temel şart olarak söz ediliyor; yoksa milli meselelerin çözümü için şart olarak 'devrimci eylemler' ve 'devrimci mücadele' mi gösteriliyor? Bunlar temelde farklı iki şeydir."

(Stalin, Bir Kere Daha Milli Mesele Üzerine, Eserler (Almanca) Cilt:7, Bkz. AYDINLIK sayı 58)

"Rusya Marksistleri, 'milliyetlerin hürriyeti' meselesini muhtemel köklü değişikliğe, demokratik hürriyet hareketine bağlıyorlar. Reformları hesaba katmak için hiç bir sebep göremiyorlar." (Stalin, Marksizm ve Milli Mesele)

anayasa meselesi olarak, yani bir devrim meselesi olarak değil fakat bir reform meselesi olarak görmüş olduğunu söylemek istiyordu. Bu tamamen yanlıştır. Lenin hiçbir zaman anayasa havalarına kapılmış değildi, kapılamazdı da. Bundan emin olmak için eserlerini gözden geçirmek yeterlidir. Lenin anayasadan söz ederken, milli meselelerin anayasaya uygun bir yoldan değil, devrimci yoldan çözümünü göz önünde tutuyordu. Yani anayasayı devrimin zaferinin bir sonucu olarak görüyordu. (J. Stalin, Yugoslavya'da Milli Mesele Üzerine, Eserler (Almanca) cilt 7, sayfa 59-65; Bkz. AYDINLIK Sayı 56)

Halkın Kurtuluşu, ulusların kaderlerini tayin hakkını savunma gereğinin, referandumu savunmayı da zorunlu kıldığını iddia etmektedir. Ulusların kaderlerini tayin hakkını savunmakla, bugünkü düzen içindeki bir çözümü savunmak tamamen ayrı şeylerdir. Proleter devrimciler, ulusların kaderlerini tayin hakkının tavizsiz savunucularıdır.

Proletarya hangi sınıfın önderliğinde olursa olsun ulusların kaderlerini tayin hakkını tanıyarak, ulusların kaderlerini proletarya önderliğinde tayin etmelerini ister ve bunun için mücadele eder. Halkın Kurtuluşu ise, ortaya attığı referandum önerisi ile, milli meselede ezilen milliyetin hakim sınıflarının önderliğini kabul etmektedir. Bu, ancak Kürt toprak ağalarının ve büyük burjuvazisinin tutumu olabilir.

Milli meselelerin devrimle çözülmesini savunan proletarya, çeşitli gelişmeler sonucu bir referandum olgusu ortaya çıkarsa buna karşı somut ve bağımsız bir tutum alır. Öte yandan köklü ve nihai bir çözümün devrimle sağlanacağını açıklamaya devam eder. Aynı zamanda ayrılmataleplerinin silah zoruyla bastırılmasına karşı çıkar. Referandumu, yani bugünkü düzen içindeki bir çözümü ilke olarak ileri sürmek, savunmak ve gerçekleşmesi için çalışmak hiç bir zaman proletaryaya düşmez. Bunu yapmak, proletarya adına, milli meselelerin reformlarla düzenlenmesi yolunu, yani Kürt hakim sınıflarının yolunu savunmak demektir.

Halkın Kurtuluşu, referandum önerisini ortaya atarken ülkede "Devrim Gerçekleşmeden" de Kürt milli meselesinin çözüme bağlanması ihtimalinin var olduğuna değinmektedir. Böyle bir ihtimal gerçekten de olabilir. Çünkü dünyada bazı örnekleri görüldüğü gibi, emperyalistler arasındaki hegemonya mücadeleleri sonucu bir ülkede düzen değişmeden de sınırlar değişebilmektedir. Başka bir deyişle o ülkede yaşayan bir ulus ayrı bir devletin sınırları içinde toplanabilmektedir. Nijerya'nın ABD tarafından ikiye bölünerek Biafra'nın yaratılması, ve da Pakistanın Rus sosyal-emperyalistleri tarafından parçalanması böyle olaylardır. Yine, bir ülkede köklü bir düzen değişikliği gerçekleşmeden ezilen millet, proletarya dışındaki bir sınıfın önderliğinde milli baskılara karşı avaklanarak, yeni bir devletin sınırları içinde toplanabilir. Fakat bütün bunlar, Halkın Kurtuluşu'nu hiç de haklı çıkarmamaktadır. Çünkü, bütün bu tip çözümler proletaryanın önderliğini değil ezilen milliyetin hakim sınıflarının, önderliğini getirmektedir. Milli meselelerin çözümüne hangi sınıf önderlik edecek? Proletarya mı, yoksa gerici sınıflar mı? Halkın Kurtuluşu referandum önerisini ortaya atarak, devrimin bu önemli sorununda gerici sınıfların yanında yer almaktadır. Proletarya milli meseleyi "kendi başına bir olgu" olarak değil, devrim meselesinin bir parçası olarak ele alır. Milli meselelerin, düzen sınırları içinde mi, yoksa bir devrimle mi çözüleceği meselesi proletarya ile diğer bütün sınıfları ayırdeden çizgidir.

Halkın Kurtuluşu, Kürt milli meselesinin bir devrim gerçekleşmeden çözüme kavuşma ihtimali üzerinde ısrarla durarak, bu yolu öneriyor. Stalin, milli meselelerin çözümü ile devrim arasındaki ilişki konusunda şunları söylemektedir:

"Gelelim milli programa. Yugoslavya'da milli programın hareket noktasını Sovyet devriminin ilkesi, burjuvazi yıkılmadan ve devrim zafere ulaşmadan milli meselelerin kısmen bile veterli bir şekilde çözülemediği ilkesi oluşturmalıdır. Tabii istisnalar mümkündür, sözcüğü böyle bir istisna, savaştan önce Norveç'in İsveç'ten ayrılması sırasında vardı. Bunu Lenin yazılarından birinde ayrıntılı olarak inceledi. Fakat bu, savaştan önceydi ve elverişli şartların tamamen olağanüstü bir şekilde denk düştüğü bir sıradaydı. Savaştan sonra ve özellikle Rusya'da Ekim devriminin zaferinden sonra böyle

TÜRKİYE İHTİLALCI İŞÇİ KÖYLÜ PARTİSİ (TİİKP) DAVASI SAVUNMASINDA MİLLİ MESELE KONUSUNDAKİ DEMOKRATİK HAK VE TALEPLER :

- Kürtler üzerindeki zorla eritme politikasına ve milli baskıya son verilmelidir.
- Kürtçe, Türkçe gibi devletin resmi dili olarak kabul edilmeli ve Kürtler ana dillerini serbestçe kullanabilmelidir. Kürtler, devlet dairelerine kendi dillerinde dilekçe verebilmeli, mahkemelerde ve bütün resmi merciler önünde Kürtçe konuşabilmelidirler.
- Kürtlerin yaşadığı bütün yerleşme merkezlerindeki okullar ve üniversitelerde, Kürtler kendi ana dilleriyle eğitim görmelidirler. Kürtçe gazete, dergi ve her türlü yayım çıkarmak, serbest olmalıdır. Devlet radyoları ve televizyon, Kürtçe yayım da yapmalıdır. Kürtçe yer ve köy isimlerinin değiştirilmesine son verilmelidir.
- Kürt kültürü üzerindeki her türlü gerici baskıya son verilmelidir. Kürt halkı, kendi anti-emperyalist ve anti-feodal kültürünü geliştirmede serbest olmalıdır. İran, Irak ve Suriye'de bulunan Kürt milliyetinden halklarla her türlü devrimci kültür alış-veriş serbest olmalıdır. Okullarda Kürt milliyetinin varlığını inkar eden şoven eğitime son verilmelidir.

ZME VE HAKİM SINIFLARA HİZMET EDER!

ME VE ELEDEDEN

masını hedef almayan milli hareketleri destekleyenler iki süper devlet ve özellikle sosyal-emerya - listlerdir. Bugün, Kürt milliyeti içinde iki süper devleti hedef almayan bir mücadeleden yana olan güçler hangileridir? Şüphe yok ki, bir avuç toprak ağası ve büyük burjuvazinin temsilcileri dışında hiç bir Kürt siyasi hareketi milli kurtuluşu reddeden böyle bir tutumdan yana olamaz. Emperyalizmin hakimiyeti altında ve bu hakimiyetin devam ettirilmesine yarayacak bir Kürt milli hareketi, bir avuç Kürt toprak ağası ve Kürt büyük burjuvazisi dışında hiç bir sınıf ve tabakanın yararına değildir. Halkın Kurtuluşu'nun referandum önerisi işte bu en gerici sınıf ve tabakaların çıkarlarını savunmakta, onların emperyalizmle işbirliği ederek iktidar elde etme heveslerine yardımcı olmaktadır.

Ulusların kaderlerini tayin hakkını savunduğunu söyleyen Halkın Kurtuluşu, bu hakkı bugünkü düzenin sınırları içine hapsederek milli hareketin demokratik özünü yokedmektedir. Emperyalizmin hakimiyeti altındaki Kürt milliyeti bugünkü şartlarda referandum yoluyla kendi kaderini tayin edebilir mi? Bunun her iki milliyetten Türkiye halkının iki süper devletin baskılarından bir referandumla yani, bir seçimle kurtulabileceğini savunmak tan hiç bir farkı yoktur. İki öneri de aynı ölçüde gericidir. Lenin, emperyalizm çağında milli meseleye ilgili olarak şunları söylemektedir:

"1914-1918 emperyalist savaşı... burjuva demokratik parlak tümcelerini düzmeceğini açıkça kanıtlamıştır. Cemiyet-i Akvam ve Antant'ın (I. Dünya Savaşında galip gelen emperyalist ülkeler) bütün savaş sonrası politikası, ileri ülkelerin proletaryasının olduğu gibi, sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin emekçi halklarının tümünün devrimci savaşını her yerde güçlendirerek, kapitalist düzende barış içinde birlikte yaşama ve ulusların eşitliği olanağı üzerine küçük burjuva milliyetçi hayallerin iflasını hızlandırarak bu gerçeği her gün daha büyük açıklıkla ortaya koymaktadır." (Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Yayınları, 3. baskı, s. 216)

MİLLİ MESELE DEMOKRATİK DEVRİMDEN KOPARILAMAZ

Halkın Kurtuluşu'nun referandum önerisinin en gerici yanlarından biri de, Kürt milli meselesini demokratik devrimden kopartmasıdır. Bugün Kürt milliyetinin boyunduruk altında bulunmasının başlıca nedeni, Türkiye'nin yarı-feodal toplum yapısıdır. Kürtlerin milli gelişmesinin önüne dikilen ve milli parçalanmaya yol açan Doğu'da kuvvette yaşamaya devam eden yarı-feodal yapıdır. Milli baskı, ülkemizin yarı-feodal yapısı üzerinde yükselen Türk işbirlikçi burjuva ve toprak ağası sınıfları tarafından uygulanmaktadır. Halkın Kurtuluşu, işte milli baskının kaynağı olan bu yarı-feodal toplum düzeninde, yapılacak bir oylama ile milli meselenin çözüme ulaşabileceğini öne sürmektedir.

Böyle bir oylama Kürt emekçilerinin iradesini ne ölçüde yansıtabilir? Aslında, Halkın Kurtuluşu'nun önerdiği referandum 1950'den beri her dört yılda bir yapılmaktadır. Dört yılda bir yapılan seçimlerde Doğu bölgesinden seçilerek işbaşına gelenler, Bucaklar, Ensariler, Küreviler, Perit Melemler olmaktadır. Toprak ağalığının baskısı altındaki, siyasi özgürlüğe sahip olmayan Kürt köylülerinin oyları, kaçınılmaz olarak en gerici, en emperyalist işbirlikçisi güçler, milli baskının suç ortakları olan Kürt feodalleri tarafından toplanmaktadır. Halkın Kurtuluşu'nun siyasi özgürlüğün olmadığı şartlarda yapılacak referandum önerisi işte bu güçlere hizmet etmektedir. Aşağıdaki tablo "Doğu'da Referandum"un ne gibi bir sonuç vereceğini gözler önüne sermektedir:

Diyarbakır Merkez İlçeye Bağlı Bazı Köylerdeki Oy Dağılımı

SANDIK	KÖYÜNÜN ADI	SEÇMEN SAYISI	OY SAYISI	DAĞILIM
209	Doğu Çanakçı (Tilgaz)	89	89	89 (AP)
221	Çataksu (Çayanın)	75	75	75 (AP)
190	Arapaslanoğlu (Gölpınar)	125	125	125 (AP)
238	Üçkuyu	145	145	145 (CHP)
263	Kefnecar	91	91	91 (AP)
219	Sivritepe (Şehaben)	200	200	200 (AP)
305	Uyanık	78	78	78 (CHP)
236	Elidolu (Zımmieğlik)	91	91	91 (AP)
277	Tiltaban	103	103	103 (AP)
292	Cüçük	65	65	65 (CHP)

EKİM AYI SONUNDA TUNCELİ'DE YAPILAN "DGM'LERİ PROTESTO" MİTINGİNDE BİR KÖYLÜ KADININ KONUŞMASI

"Arkadaşlar, Kardeşler ;

"Benden önce konuşan arkadaşın belirttiği gibi bugün milli bağımsızlığımızı korumak ve savaşa hazırlık önümüzdeki siyasi görevdir. Bunun için savaşın kaynağı olan milli bağımsızlığımızı tehdit eden iki süper devlete ve onlara yardımcı olanlara karşı mücadelevi yükseltmeliyiz. Savaş tehlikesi yurdumuzdaki iki milliyetten Kürt ve Türk halkının devrimci mücadelesini yakından etkilemekte ve ilgilendirmektedir. Faşist MC Türk halkının üzerindeki zulmü arttırırken aynı şekilde Kürt halkının üzerindeki milli zulmü de arttırmıştır.

"Kürt halkının üzerindeki milli zulmün kalkması en tutarlı en kalıcı biçimde ancak iki halkın beraberce omuz omuza iki süper devlete karşı mücadelesi sonucu olacaktır. Düşmanlar ortaktır. Ortak düşmanlara karşı ayrı mücadelevi savunmak Kürt halkı ayrı, Türk halkı ayrı mücadele versin demek, iki milliyetten işçi sınıfının ve halkın güçlerini böler. Dayanışmanın önüne set çeker.

"DGM'leri hem Kürt hem de Türk halklarının menfaatine aykırıdır. DGM'ler Kürt ve Türk halkından devrimcileri, yurtseverleri, işçi ve köylüleri vargıladı. Zindanlara attı. O halde DGM'lerin baktığı bütün davaların iptali ve zindanların boşalması için ortak mücadele vermeliyiz.

"Arkadaşlar, Kardeşler ;

"Biz emekçiler, aydınlar, gençler ortak mücadele için var gücümüzle gayret göstermeliyiz. Milyonlarca emekçi, şunu bağırma lıyız.

"KAHROLSUN MİLLİ ZULUM

"MİLLİ ZULME SON

"YAŞASIN KÜRT VE TÜRK HALKININ ORTAK OMUZ OMUZA BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ!"

(Diyarbakır Merkez İlçe Seçim Kurulu Başkanlığı Mazbatalarından aktaran Necdet Tuna'dan alınmıştır. Özgür İnsan Dergisi, Sayı 37, Kasım 1974)

Apaçık ortadadır ki, Doğu Anadolu bölgesinde köylünün siyasi özgürlüğü yoktur. Her köy, ya da köy grubu ağaların oy deposu halindedir. Böyle bir düzende, özgür bir referandum, Kürt emekçi halkının bu referandumla kaderini tayin etmesinden söz etmek Demirellerin "hür parlamenter rejim" yalan dolanından farksızdır. Bugün Halkın Kurtuluşu'nun saflarında olan bazıları, Sıkıyönetim Mahkemesinde götülen Ziraat Bankası soygunu davasında "1973 seçimlerinin özgür seçimler olduğunu" söylemişlerdi. Anlaşılan, bu tutum şimdi de dergi sayfasında sürdürülmektedir.

Stalin, milli meselenin çözümü için şunları söylemektedir:

"Başta toprak aristokrasisi ve mali aristokrasisi olmak üzere milli baskıyı sürdüren sosyal güçlerden oluşan tam bir koro meydana geliyor. Gerçekten demokratik şartlar yaratmak için, her şeyden önce toprağı temizlemek ve bu koroyu siyaset sahnelerinden süpürüp atmak gerekir." (Stalin, Eserler (Almanca) cilt 3. s. 44-52. Bkz. AYDINLIK, sayı 58)

Lenin, tam da Halkın Kurtuluşu'nun kendi reformcu görüşlerini gizlemek için alıntı yaptığı makalede şöyle demektedir:

"Ulusların kaderlerini tayin hakkı demokratik bir düzeni zorunlu kılar" (Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Yayınları, 3. baskı, s. 11)

Yine Lenin'in söz konusu makalede değindiği RSDİP Merkez Komitesi Yaz Kararları'nın, milli meseleyle ilgili kısmının 1. maddesinde milli meselenin çözümünün "tutarlı ve tepeden tırnağa demokratik cumhuriyetçi bir hükümet sistemiyle" gerçekleşebileceği savunulmaktadır. (Lenin, Örgütlenme Üzerine, Bora Yayınları, s. 113-131) Herhalde Halkın Kurtuluşu'na kalsaydı, milli meselenin çözümünü Çar'a bırakırdı.

(Devamı sekizinci sayfada)

durumlar artık hemen hemen hiç olamazdı. Ne olursa olsun böyle imkanların çıkması ihtimali sıfır denecek kadar azalmıştır. Böyle olduğuna göre, şurası artık açıktır: Sıfıra eşit olan nice liklerin üzerine bir program inşa edemeyiz." (Stalin, Yugoslavya'da Milli Mesele Üzerine, Eserler, Almanca/ Cilt:7, S. 59-65, Bkz. Aydınlik, sayı: 56)

İşte Halkın Kurtuluşu da, bu sıfıra yakın imaller üzerine reformcu bir program inşa etmeye çalışmaktadır.

MİLLİ MESELE EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEDEN KOPARILAMAZ

Halkın Kurtuluşu'nun referandum önerisinin zararlı yanlarından biri, Kürt milli meselesini emperyalizme karşı mücadeleden koparmasıdır. Halkın Kurtuluşu, "emperyalizmin varlığına son verilmeden" mevcut düzen içinde, "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı talebinin gerçekleştirilebileceğini" söylemektedir. Halkın Kurtuluşu'na bakılırsa, devrim gerçekleşmeden de, kararlı bir mücadele sonucu emperyalizmin yun eğecektir. Oysa emperyalizme karşı bir devrim gerçekleşmeden sadece ülke içindeki şu veya bu gelişmenin sonucu olarak ezilen ulusun gerçek ve tam bir kurtuluşu kavuşması imkansızdır. Çünkü çağımızda milli mesele, emperyalizme karşı dünya çapındaki mücadelenin bir parçası haline almıştır. Stalin bu durumu şöyle ifade etmektedir:

"Ulusal sorun, özel bir sorun, devletin bir sorun olmaktan çıkarak, uluslararası genel bir sorun haline, bağımlı ülkelerin ve sömürgelerine ezilen halklarının emperyalizmin boyunduruğundan kurtarılması genel sorunu haline gelmiştir." (Lenin'in İlkeleri, Sol Yayınları, 2. baskı, sayfa 69)

Halkın Kurtuluşu, Kürt milli meselesiyle ilgili olarak Türk hakim sınıflarının baskılarından başka bir şey görmemektedir. Oysa, Türkiye'de her iki milliyetten halk için en önemli milli mesele, emperyalizmin baskı ve hegemonyasıdır. Halkın Kurtuluşu, iki süper devletin Türkiye üzerindeki baskılarına hiç değinmeden Kürt milli meselesini ele almakta, emperyalizmin hakimiyetinin devam ettiği şartlarda milli meselevi çözeceğini söylemektedir. Kürt milli meselesi için önerilen bu çözümün, en başta iki süper devlete yarayacağı açıktır. Nitekim, çesitli üçüncü dünya ülkelerinde emperyalizmin yıkıl-

Kürt tarihi, Kürt edebiyatı ve Kürt halk kültürünün rünlerini öğreten demokratik bir eğitim sistemi gerçekleştirilmelidir. Kürt çocuklarını, Türkleştirme ve eritmek amacıyla kurulan Yatılı Bölge Okullarındaki gerici eğitim sistemi kaldırılmalıdır. Her türlü milli eşitsizliğe son verilmeli, Kürtler devlet idaresinin ve toplum hayatının her alanında eşit haklara gerçekten sahip olmalıdır. Orduda, fabrikalarda, okullarda, iş ve memuriyete alınmada, Kürtlere yapılan ayrımlar kaldırılmalıdır. Bölgeler arasındaki iktisadi eşitsizliğin kalkması için, Doğu Bölgesinin iktisadi gelişmesine özel önem verilmelidir. Kürt halkının teşkilatlanma hürriyeti sağlanmalıdır.

Özel olarak Kürt halkı üzerinde baskı ve zulüm uygulayan komando, seyyar jandarma ve MIT teşkilatları kaldırılmalıdır. Köylere yapılan baskılara, şakence ve dayığa son verilmelidir. Her yıl birçok insanın ölümüne sebep olan sınırdaki mayın tarlaları temizlenmeli, Doğu'daki yasak bölgeler kaldırılmalıdır. Bütün bu topraklar, yoksul köylülere dağıtılmalıdır.

TİİKP Davası Savunma, Aydınlik Yayınları, 1. baskı, sayfa 439-440)

(baştarafı altıncı sayfada)

Aslında Halkın Kurtuluşu'nun milli meseleyi demokratik devrimden koparması onun temel bir hatasından kaynaklanmaktadır. Halkın Kurtuluşu bütün ateşli "Ulusal Demokratik Halk Devrimi" sloganlarına rağmen, esasında özü toprak devrimi olan demokratik devrimi reddetmektedir. Nitekim bunu, referandumla ilgili yazısında "Doğu'da referandumun... ülkemizin demokratlaştırılması mücadelesini geliştireceğini" (altını biz çizdik) söyleyerek itiraf etmektedir. Demokratik devrim yerine, bugünkü düzen içinde yapılacak oylamalarla "ülkenin demokratlaştırılmasını" koyanlar, şüphesiz ki, milli meselede de reformcu yolu savunacaklardır. Bunun revizyonistlerin savunduğu "demokrasinin sınırlarını genişletme" teorisiyle ne farkı vardır. Bugünkü düzenin devamını savunan reformculuk milli meselede toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin yanında yer almaktan kendini kurtaramamaktadır.

HALKIN KURTULUŞUNUN SİYASETİ İKİ SÜPER DEVLETE HİZMET EDİYOR

Devrimi reddeden halkları da böler. Çünkü halkların mücadelesini birleştirecek olan bir - çik yol devrimdir. Halkın Kurtuluşu, milli meseleyi, devrimden, emperyalizme ve feodalizme karşı mücadeleden koparttığı için kaçınılmaz olarak halkların mücadelesini bölme noktasına varmaktadır. Halkın Kurtuluşu, referandumla ilgili yazısında "Kürt milletinin ayrılmasını sağlayacak derecede oylanmamasını" olumsuz bir durum ve gericiilerin tercihi olarak göstermektedir. Böylece Halkın Kurtuluşu, iki süper devlete karşı Türkiye'nin iki milliyetten halkının ortak mücadelesinden yana olmadığını Kürt milliyetinin toprak ağaları ve büyük burjuvazi önderliğinde gerçekleştireceği ayrılmayı desteklediğini üstü kapalı olarak açıklamaktadır. Bu tutum Türkiye halkının iki süper devlete karşı mücadelesini bölmeye hizmet eder.

Halkın Kurtuluşu, bu noktada da kaçamak yapmayı tercih etmekte, birkaç satır önce kendi çözüm önerisini ortaya koyduktan sonra, derhal çark edip "somut şartlara göre tavır almak"tan bahsetmektedir.

İşte, bugün somut bir durum vardır. Halkın Kurtuluşu, bugün "ayrılmayı" mı, savunmaktadır, ortak mücadeleyi mi? Bu konuda da bütün siyasetlerinde olduğu gibi belirsizliği tercih eden Halkın Kurtuluşu, bir referandum durumunun oluşmasını beklemeyi öğütlemektedir.

Bugün bir milli mesele vardır ve devrimciler bu konudaki siyasetlerini açıklamalı, halka hangi siyasetle önderlik edeceklerini belirtmelidirler. Sorumluluk bunu gerektirir.

PROLETER DEVRİMCİ TUTUM

Proleter devrimcilerin tutumu ise açıktır. Proleter devrimciler ulusların kaderlerini tayin hakkını savunmaktadırlar ve milli meseleyi devrimin, emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelenin bir parçası olarak görmektedirler. Proleter devrimciler milli zulmün son bulmasını, milliyetlerin ve dillerin eşitliğini sağlamak için mücadele etmektedirler. Proleter devrimciler, iki süper devlete karşı milli bağımsızlığımızı kazanma, koruma ve savaşa karşı hazırlık mücadelesinde iki milliyetten halkın birliğinden yanadırlar. Proleter devrimciler, iki halkın omuz omuza milli demokratik devrimi gerçekleştirmesinden, emperyalizmi, feodalizmi ve her türlü milli eşitsizliği tasfiye etmesinden yanadırlar.

NEREDEN NEREYE

Halkın Kurtuluşu Kürt milli meselesinin çözümünü için "Doğu'da Referandum" yolunu önerdiği yazısında şunları da belirtiyor: "Bugün ülkemizde tutarlı bir Türk burjuva demokrati sayılabilmenin temel kriterlerinden birisi Doğu'da referandum talebi için kararlı bir mücadele vermektir. Bu slogan "hayır" ya da "ne evet ne hayır" diyenler her zaman ve her yerde Türk şovenleri olarak damgalanmalıdır"

Hayır, "referandum" önerisine karşı tutum tutarlı demokratiğin ölçüsü değildir. Bu öneri, milli meselede proletaryadan tam olarak kopup toprak ağalarının ve büyük burjuvaların safına geçmenin, bağımsızlığımızı tehdit eden iki süper devletin yedeğine sürüklenmenin bir "temel kriteridir". Bu öneri, Demirellerin "hür parlamenter demokratik rejimini" savunmanın, devrimi tam olarak terk edip, reformculuk yolunu tutmanın, seçimciliğin bir "temel kriteri"dir."

Halkın Kurtuluşu'nun vuracağı "Türk şovenliği" damgasına gelince, bu onun böbürlenirken itiraf ettiği bir suçudur. "Referandum" önerisine karşı tutum ölçü olarak alındığına göre, bu öneri altına gelinceye yani, 18 Ekim 1976 tarihine kadar biz zat kendisi neydi acaba? Yoksa "referandum"u ortaya atmalarını gerektiren şartlar tam da bu tarihte mi ortaya çıkmıştır? Halkın Kurtuluşu ya bu şartları açıklamalı, ya da "Marksizme ayak basış tarihini" biraz daha beriye alarak 18 Ekim tarihine kadar getirmelidir. Biz şunu belirtelim, Halkın Kurtuluşu'nu çıkaranlar küçük burjuva devrimciliği dönemlerinde Kürt milli meselesini açıkça reddederken gerçekten Türk şovenliği yapmışlardır. Simdi ise Halkın Kurtuluşu burjuva reformculuğuna kayarken Kürt ağalarının ve büyük burjuvalarının safına sürüklenmektedir. Proletarya önderliğini reddetmek, Halkın Kurtuluşu'nu hangi yönden giderse gitsin burjuva milliyetçiliğine sürüklemektedir.

DEVRİMCİ KÜRT ŞAİRİ CİĞERHUN'UN LENİN ŞAFAĞI'NI OKUYALIM

Devrimci Kürt şairi Ciğerhun'un şiirlerinden derlenen, "Lenin Şafağı" adlı kitap Bora Yayınları tarafından Ekim ayının sonlarında okuyucuya sunuldu. Kitapta, Ciğerhun'un Gani Bozarslan tarafından çevrilen ve derlenen 36 şiirinin Türkçesi ve Kürtçesi bulunmaktadır.

"Lenin Şafağı"ndaki şiirler, Kürt emekçi halkının emperyalizme, toprak ağalarıyla burjuvaziye ve milli baskıya karşı mücadelelerini yansıtmaktadır. Ciğerhun, bu kitaptaki şiirlerinde büyük bir sanat gücü ve coşku dolu bir anlatımla, katmerli bir baskı ve zulüm altındaki Kürt emekçilerinin acılarını ve mücadele kararlılığını dile getiriyor. Kürt devrimci kültürünün en iyi örneklerinden olan "Lenin Şafağı"ndaki şiirler, halkların devrimci birlik ve kardeşliğini savunuyor.

"Lenin Şafağı"ndaki şiirler, dünya gericiiliğinin temel direği emperyalistlere karşı bütün ülkelerin emekçilerinin ve ezilen halkların birliğini yüceltiyor. Ciğerhun'un deyişiyle; "Bugün ikiye bölünmüş cihan/Zenginler bir yanda, bir yanda yoksullar/Dövüşüyorlar kıyasıya, Çin'den ta Çin'e kadar.

Bütün bu özellikleriyle "Lenin Şafağı" emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele eden dünya halklarının enternasyonalist kültürünün bir ürünü olmaktadır. Ciğerhun, bu devrimci öze, Kürt milli karakter ve özelliklerine uygun bir biçim vermiştir.

"Lenin Şafağı"nın yayınlanması, ülkemizde devrimci kültürün ve özellikle Kürt devrimci kültürünün gelişmesine yapılmış önemli bir katkıdır. Aynı zamanda bu kitabın yayınlanması Kürt dilinin ve devrimci kültürünün üzerindeki baskı ve yasaklamalara karşı, somut ve demokratik bir mücadeledir. "Lenin Şafağı"nın yayınlanmasıyla ezilen Kürt milletinin devrimci kültür ürünleri ilk defa olarak geniş bir okuyucu kitlesine ulaşabilmiş olmaktadır. Bu nedenlerden dolayı, "Lenin Şafağı" ülkemizin kültür ve sanat hayatında önemli bir olaydır.

Bütün okuyucularımıza, "Lenin Şafağı"ni okumalarını tavsiye ederiz.

ONLARIN DERDİNDEN

Ağalar, beyler, mirler, mollalar
Bunlar yüzünden perişan kaldı Kürtler

Ağalar beyler: indirmiş zulüm pençesini kafalarına
Talançılar, hırsızlar, haramiler, serseriler

Allahın aslanı kesilmişler
Gürz gibi omuzlarına aldıkları
Şiş, ayet ve envarlarıyla (*)
Şeyhler, mollalar.
Cehennemi kalkan, cennetiye kılıç gibi kullanıyorlar.
Yaka silkiyor artık, feryat ediyor Kürtler
Bunların ellerinden.

Bin türlü yoldan sömürüp duruyorlar bu tutsak ulusu
Rengarenk saraylarda, köşklere kurulup.
Bilgilerdir: Yüzlerce yalan; yüzlerce dolanla.

Kürtlerse mazlum, bilgisiz, tutsak
Onların dertlerinden değil mi Ciğerhun oluşum?
Bu dert, Kürtlerdeki bu dert
Derin bir yara gibi canımızda.

— «Divan», 1945

DOĞU GÜLÜYÜM

Doğu cennet bağının gülüyüm
Güneşim, ışıdım karanlığında gecenin
Fıskırmışım çağın sinesinde
Fırat'ım, geniş tarihlerden geldim
Hayat doluyum, güzel yaşatmak isterim
Bin dokuz yüzlerde yeşeren bir ekinim
Yıldırımım, çok kıvılcımlı, bulutla gökgürültüsü
Görkemli bir sesle geliyorum vatanın göğünden
Selim ben, dalgalarla çağlarımla
Yenilemek isterim toplumumu
Yıldırım, yalaz, ateş ve yakıcıyımla
Yangınım put, lat, lahut (*) için
Yakarım ama, aydınlatırım zifiri geceleri
Gözü görmeyenler için çıradır
Bu kavga ve uğraşlarım
Bu yolda yürürüm, köpekler havlıyor ama
Fedakârım, kurtuluş yolundayım
Kaynamak isterim, kabına sığmamak,
Kavgayım, ihtilalim, güzel çabayım
Göl ve gölcük gibi cihanın tümü
Arkla kanal gibiyim yalnızca ben
Özgürlüğün dilek sahibiyim
Demokratim, alnı açık yaşamaktır isteğim
Bunlarla yükümlüyüm işte, millet için.

— «Kimim Ben?», 1973

"TÜRKİYE'DE MİLLİ MESELE ÖZÜNDE KÖYLÜ MESELESİDİR"

ADLI YAZI DİZİMİZİ YENİDEN

OKUYALIM

Dergimiz, Haziran-Temmuz 1975 tarihlerinde çıkan 8, 9, 10, 11 ve 12. sayılarında Türkiye'de milli meseleyi inceleyen bir yazı dizisi yayınlamıştı, Kürt milli meselesini çeşitli açılardan ele alarak inceleyen "Türkiye'de Milli Mesele Özünde Köylü Meselesidir" adlı yazı dizisi bugün yoğun olarak tartışılan birçok soruna ışık tutmaktadır. Okuyucularımıza milli meseleyi incelerken bu yazıları yeniden okumayı öneriyoruz.

İLHAN SELÇUK MARKSİZMİ NİÇİN KESİP BİÇİYOR

İlhan Selçuk, 10 Ekim 1976 tarihli Cumhuriyet gazetesinde yer alan bir yazısında "Komünist kimdir?" sorusuna cevap aramaktadır. İlhan Selçuk, komünistin "ihtilalle devlet düzenini yıkmaya çalışan" insan olmadığını öne sürüyor ve bu konuda şu kanıtı getiriyor: "Bugün Avrupa'da en güçlü komünist partileri, seçimle iktidara geçip seçimle gitmeyi benimsemişlerdir." Yazar bir Fransız "komünistine", "sen ihtilalcisin" dense güleceğini belirtiyor. İlhan Selçuk aynı yazıda komünizmin proletarya diktatörlüğü ile de bir ilgisi olmadığını söylüyor. Bu konuda ki kanıtları ise şöyledir: "Fransa'da ve İtalya'da komünist partileri sınıf diktatoryası tezini resmen bıraktılar; çoğulcu demokratik rejimi yeğlediler. Sovyetler'de, Çin'de, Doğu Almanya'da, Bulgaristan'da ve benzerlerinde bir sınıfın öteki sınıflar üstündeki tahakkümünden söz açılmadı". Yazar bu kadar uzatacağına "komünizm diye bir şey yoktur" deyiverseydi, söylemek istediğini daha iyi anlatmış olacaktı.

MARKS-LENİN VE MAO'YA

BAKALIM

Bu konularda komünizmin büyük ustalarının ne dediklerine bakalım. Komünist Manifesto şöyle diyor:

"Komünistler, görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi küçüklük sayarlar. Onlar hedeflerine ancak mevcut sosyal şartları devirerek ulaşmanın mümkün olduğunu açıkça ilan ederler. Varsın emmen sınıflar bir komünist ihtilali korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şey yoktur. Kazanacakları koca bir dünya var!" (Marks-Engels, Komünist Manifesto)

Marks şöyle diyor:

"Benim yeni olarak yaptığım, sadece şunları ispat etmek olmuştur: 1) sınıfların varlığı, sadece ü retimin gelişmesindeki belli tarihî aşamalara bağlıdır; 2) sınıf mücadelesi kaçınılmaz olarak proletarya diktatörlüğüne yol açar; 3) bu diktatörlüğün kendisi, sadece, tüm sınıfların ortadan kaldırılmasına ve sınıfsız topluma geçişi meydana getirir." (Marks, J. Weydemeyer'e Mektup, Proletarya Diktatörlüğünün Teorisi ve Uygulaması, Bora Yayınları, s. 11)

Lenin şunu belirtiyor:

"Ancak sınıf mücadelesini kabul etmeyi proletarya diktatörlüğünü kabul etmeye vardır bir kimse Marksisttir. Marksist ile sıradan küçük (aynı zamanda büyük) burjuva arasındaki en köklü ayrımı oluşturan da budur. Marksizmin gerçek kavranılışı ve kabul edilışı, ancak bu mihenk taşına vurularak sınanabilir." (Lenin, Devlet ve Devrim)

Devrim hakkında Mao Zedung şunu belirtiyor:

"Devrim bir ayaklanmadır, bir sınıfın başka bir sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir." (Mao Zedung, Seçme Eserler, I. cilt, Aydınlık Yayınları, s. 29)

Çin Halk Cumhuriyeti Anayasasının birinci maddesi ise şöyledir: "Madde 1: Çin Halk Cumhuriyeti, işçi sınıfı önderliğinde ve işçilerle köylü ittifakına dayanan bir sosya-

list proletarya diktatörlüğü devletidir." ("Proletarya Diktatörlüğünün Teorisi ve Uygulaması, Bora Yayınları, s. 87)

Eğer komünizm Marks, Lenin ve Mao'nun belirttikleri değilse nedir? Eğer Marks, Lenin ve Mao Zedung komünist değilse komünist kimdir? İhtilalcilikten söz edilince gülen Fransız revizyonisti mi komünisttir, yoksa Marks mı? Marks mı Marksisttir, yoksa proletarya diktatörlüğünü "resmen bırakan" revizyonistler mi? Kendi tekelci devlet kapitalizmine "sosyalizm" adını veren Kruşçev-Brejnevler mi komünisttir, yoksa Lenin mi? Çin'deki düzenin ne olduğunu İlhan Selçuk mu daha iyi bilmektedir yoksa, Çin Halk Cumhuriyeti Anayasası mı?

Yeni Çarların Hitler tipi faşist diktatörlüğü, sınıf diktatörlüğü değilse sınıf diktatörlüğü nedir?

MARKSİZMİ ÇARPITMAYA

KİMSENİN HAKKI YOKTUR!

İlhan Selçuk, proletarya diktatörlüğü ve proletarya devrimini reddetme tutumunu, yani revizyonizmi yeni bir olay olarak gösterirken de yanılmaktadır. Bu Marksizmin bütün tarihi boyunca varolmuştur. Oportünistler ve revizyonistler, tıpkı şimdi olduğu gibi başından itibaren Marksizmin özünü ortadan kaldırmaya, Marksizmi burjuvazinin kabul edebileceği bir şekle sokmaya çalışmışlardır. Devrimden bizzat kendileri de korkmaktadırlar. Çünkü onlar düzenin bir parçasıdır ve devrim onların düzenini de yıkacaktır. Ve bizzat Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung bütün hayatları boyunca Marksizmin devrimci özünü oportünistlere ve revizyonistlere karşı savunmuşlardır. Şimdi bir çoğu iktidarda bulunan sosyal-demokrat partiler bir zamanların sözde "komünist" partileriydi. Bugün onlara "komünist" gözüyle bakılmıyor. Ama proletarya diktatörlüğü ve proletarya devrimi bakımından onlardan hiç farklı bir şey söylemeyen modern revizyonistler hâlâ "komünist" maskesi takabiliyorlar ve bu maskeye aldananlar bulunabiliyor. Üstelik bugünkü revizyonistler proletarya ve dünya halkları için çok daha büyük bir tehlike oluşturmaktadırlar. Çünkü modern revizyonizmin merkezi durumdaki Sovyetler Birliği dünyasının en saldırgan emperyalistidir ve İlhan Selçuk'un sözünü ettiği sözde komünist partilerinin çoğunluğu Rusya'nın işbirlikçisi, vatan satıcılarıdır.

Diğer taraftan gerçeğin bir de öteki yüzü vardır. 1956'da Kruşçev modern revizyonistlerinin ihaneti dünya komünist hareketine büyük zararlar vermiş ve ağır bir tahrifta yol açmıştır. Birçok ülkede eski partiler revizyonizme sürüklenmişler ve giderek Rusya'nın beşinci ko-

lu durumuna gelmişlerdir. Ancak İlhan Selçuk'un öne sürdüğü gibi Marksizmin özü değişmemiştir. Değişen Marksizme ihanet eden modern revizyonistlerdir. Ve dünya proletaryası her ülkede kendi öncü müfrezelerini Marksizm-Leninizm temelinde yeniden yaratmakta gecikmemiştir. Bugün gerek Avrupa'da gerekse dünyanın diğer ülkelerinde Marksist-Leninist partiler aynı zamanda sosyal-emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadele etmektedirler. İşte İlhan Selçuk bu gerçeğe değinmemektedir.

Bir insan Marksist olmayabilir. Hatta Marksizme karşı da olabilir. Ancak Marksizmi olduğundan başka bir şeymiş gibi göstermek, Marksizmi hakkında kavram karışıklığı yaratmak, onun hakkında şüpheler yaymak başka bir şeydir. Hakim sınıfları Marksizmin bir tehlike olmadığına ikna ederek onlardan demokrasi istemenin demokratikle ve ilericilikle bir ilgisi yoktur. Aslında burada hakim sınıflara karşı yapılmış gibi görünen kurnazlık Marksizme karşı yapılmaktadır. Çünkü bu düzeni değiştirme tutumu değil, düzene göre Marksizmi değiştirme tutumdur. Bu tutum, halkın yolunu aydınlatan ışığı karartır ve sömürü düzeninin devamına hizmet eder. Marksizmin proletarya ve halka önderlik etmek için faşistlerin i-cazetine ve arabuluculara ihtiyacı yoktur.

RUSYA'YA KARŞI ÇIKMADAN

YURTSEVERLİK OLMAZ

Komünizmin proletarya diktatörlüğünden ve proletarya ihtilalinden koparılması neye hizmet ediyor? Marksizmi tam da modern revizyonistlerin ölçülerine göre kesip biçtikten sonra komünizmi emperyalizmle aynı şeymiş gibi göstermek ve sosyal-emperyalist Rusya'yı ve onun yurdumuzdaki uşaklarını "sosyalist" ilan etmek mümkün olmaktadır. Nitekim İlhan Selçuk, "Sosyalizm ve Devlet" başlığını taşıyan 15 Ekim 1976 tarihli yazısında, "Amerika sermayecinin, Sovyetler emekçinin egemenliğini simgeler" diye yazmaktadır. Gene o, sosyal-emperyalizme karşı mücadeleyi Çin Halk Cumhuriyeti ile Rusya arasındaki bir mesele iki sosyalist ülke arasındaki bir çelişme olarak göstermekte ve proleter devrimcileri, "Çin yanlılığı" ile suçlamaktadır. Biz revizyonizme karşı Marksizmin safındayız. Biz sadece Çin'in değil bütün dünya proletaryasının safındayız. Emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı üçüncü dünyanın safındayız.

İlhan Selçuk şöyle yazıyor: "Ulusal bağımsızlık geleneği güçlü bir mazlum ülkede, henüz gelişmekte olan sosyalist kesimde, böyle bir tartışmaya kapılmak yarardan çok zarar taşıyacaktır." Bugün bağımsızlığımızı kim tehdit etmektedir? Bütün dünyada Amerikan emperyalizmiyle şiddetli bir hegemonya yarışı içinde

bulunan sosyal emperyalist Rusya'nın Türkiye üzerindeki emelleri nelerdir? Kıbrıs buhranından yararlanarak ülkemiz üzerindeki hegemonyasını gittikçe arttıran, büyük yatırımlarla, Amerikan kredilerinden hiç de farkı olmayan büyük kredilerle, elektrik sistemimize attığı kaynakla ekonomimizi avuçlarının içine almaya çalışan Rusya'dan başkası mıdır? Yattıkları ekonomik bağımlılığın siyasi hegemonyaları için uygun bir zemin oluşturduğunu bizzat yeni çarlar her fırsatta açıklamaktadırlar. Boğazlarımızdan uçak gemilerini geçirenler, ülkenin içine düştüğü buhrandan ve MC iktidarının teslimiyetinden yararlanarak Türkiye'yi daha çok boyundurukları altına almaya çalışanlar onlar değil midir? Ülke içinde yarattığı beşinci kolu aracılığıyla her türlü yıkıcılığa başvuran, Amerikan emperyalizminin çok iyi bilinen yöntemlerini uygulayarak kendine bağlı bir aydınlar kuşağı yaratmaya çabalayan, her hafta bir aydın topluluğunu Rusya'ya çağırarak etkilemeye çalışan, gazetelere denetim uygulamaya kalkan Rusya değil midir? Eğer bütün bunları yapan bir ülke emperyalist değilse emperyalist kimdir? Eğer bütün bunları yapan Rusya bağımsızlığımızı tehdit etmiyorsa ne yapmaktadır? Bütün bunlara gözümüzü kaparsak "Mazlum bir ülke" olmamız gerçeği neye dayanmaktadır? Rusya'ya karşı durmadan "bağımsızlık geleneğinin gereğini yapmak, yani yurtsever olmak mümkün müdür?

Devrimcileri ve yurtseverleri şu veya bu ülkenin taraftarları gibi göstermenin tarihimizde de örnekleri vardır. Milli Kurtuluş Savaşımız sırasında İngiliz emperyalistleri ve padişah hükümeti sadece Komünistleri Bolşevik Rusya'nın casusları olarak göstermekle kalmadı, Mustafa Kemal'i de aynı şekilde suçladı. Ama bu suçlamalar, yurdumuzun İngiliz emperyalizmi tarafından işgal edildiği gerçeğini zerre kadar değiştirdi mi? O zamanki komünistlerin ve Mustafa Kemal'in yurtseverliğine gölge düşürebildi mi? Türkiye halkının Lenin'e ve Lenin'in Sovyetlerine sevgi ve dostluk duyguları beslemesini önleyebildi mi?

İlhan Selçuk 31 Temmuz 1975 tarihinde ise şöyle yazmıştı:

"Bir gece de gömlek değiştiren bu yılanlar, bakarsın bir de Amerikan uşaklığından Rus uşaklığına transfer edip Türkiye'nin gerçek yurtseverlerini -dün Amerika'ya ihanetle suçladıkları gibi bu kez Rusya'ya karşı direnmekle suçlayabilirler."

İşte doğru olan budur. Gerçekten bugün Rusya, yurdumuzda uşakları bulunan bir emperyalist e-fendidir. Ve o, yurdumuzun ve bağımsızlığımızın Amerikan emperyalizminden daha tehlikeli bir düşmandır. Bugün Sovyet sosyal-emperyalizmine ve uşaklarına karşı mücadele edilmeden ilerici ve yurtseverlik mümkün değildir.

GEÇEN HAFTADAN

SEÇTİKLERİMİZ

SUDAN CUMHURBAŞKANI NİMEYRİ.
SOVYETLER BİRLİĞİ'Nİ ÇEŞİTLİ ÜLKELERDE
YIKICILIK YAPMAKLA SUÇLADI

• 2 Kasım 1976 tarihli Vatan gazetesinde yer alan bir habere göre, Sudan Devlet Başkanı Cafer Nimeyri, Sovyetler Birliği'ni kalkınmakta olan ülkelerin işleri ne karışmakla suçladı. Nimeyri, "Sovyetler Birliği, kalkınmakta olan ülkelerin işlerine, bu ülkelerin içinde kendine bağımlı unsurlar yaratarak ve Sovyet çıkarlarına hizmet eden 'komünist' partileri kurarak her zaman müdahale etmektedir" demiştir.

YUGOSLAV BASINI CARTER'İ KINADI

• Yugoslavya basını, Amerika'da yeni seçilen devlet başkanı Carter'in "Sovyetler'in Yugoslavya'ya saldırması halinde bölgeye ABD askerlerini göndermeveceği" şeklindeki sözlerini eleştirdi. Zagreb'de yayımlanan Vjesnik gazetesi, 25 Ekim tarihli sayısında Carter' in konuşmasının "Rusların Tito'nun ölümünden sonra Yugoslavya'ya müdahale etmeleri için çıkarılmış açık bir davet" olduğunu yazdı. Aynı zamanda gazete, Yugoslavya'nın kendi bağımsızlığını kendisinin koruyacağını ABD destek ve yardımına muhtaç olmadığını belirtti.

REVİZYONİSTLER ARASINDAKİ ÇATLAKLAR
DERİNLEŞİYOR

• Fransız revizyonist partisi, 22 Ekim 1976 tarihinde Latin Amerika ve Doğu Avrupa ülkelerindeki siyasi tutukluların serbest bırakılması için bir toplantı düzenledi. Toplantıda konuşan revizyonist parti merkez komitesi üyesi Piyer Jaken, insan haklarının Doğu Avrupa'da da ayaklar altına alındığını söyledi. (Hürriyet, 24 Ekim 1976) Telaşa kapılan Sovyet sosyal-emperyalistleri, TASS ajansına bir yorum yayımlatarak Fransız revizyonistlerini suçladılar.

DGM KONUSUNDA CHP-CGP GÖRÜŞMELERİ VE
İŞBİRLİĞİ

• 163. maddenin DGM kapsamına alınması ve hakimlerin tayin şekli konularında varılan bir görüş birliği sonucu, CHP ve CGP'nin DGM'lerin çıkması için ortaklaşa çaba gösterecekleri bildirilmektedir. (Milliyet ve Politika, 1 Kasım 1976)

MSP, CHP İLE İŞBİRLİĞİ YAPABİLECEĞİNİ
SÖYLÜYOR

• MSP Genel Başkan Yardımcısı Recaf Kutan, partisinin "millet menfaatinin gerektirdiği konularda" CHP ile işbirliği yapabileceğini söyledi. CHP ve MSP'nin mahalli seçimlerin ertelenmesi ve genel seçimlerin zamanında yapılması konularında anlaşmaları bildiriliyor. Öte yandan Erbakan, koalisyon ortaklarını anlaşmalara uymamakla suçladı.

YOL-İŞ İŞÇİ-MEMUR AYRIMINA KARŞI
GENEL GREV YAPILABİLECEĞİNİ SÖYLÜYOR

• Hükümet, 280.000 işçinin memur yapılması hazırlıklarını tamamlamak üzeredir. Bu konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamada Yol-İş Federasyonu Genel Başkanı Halit Mısırlıoğlu, Türk-İş'in hükümete son bir ihtar muhtırası vereceğini, bir genel grevin yapılması ihtimalinin var olduğunu söyledi. Yol-İş başkanı sözlerine, "İşçilerin, işçi haklarını kısıtlama girişimlerine karşı bugünkü dağınık sendikal yapılarıyla karşı koyamayacaklarını" söyleyerek devam etti ve "İşçi sınıfının gücünü önleyenlerin tarih önünde sorumlu olacaklarını" söyledi.

ZİMBABVE HALK ORDUSU TEMSİLCİSİ
SİLAHLI MÜCADELEYE
DEVAM EDECEKLERİNİ AÇIKLADI

• Zimbabve(Rodezya) Halk Ordusu ZİPA sözcülerinden Mugabe, verdiği bir demeçte heyetinin Cenevre Konferansını terk ederek ülkeye döneceğini ve zafere kadar kurtuluş savaşını sürdüreceklerini açıklamıştır. Zimbabve'de millî meselenin çözüm yolu olarak bugünkü düzenin sınırları içinde bir yol önerenlerin, sosyal-emperyalistler ve onlara yakın revizyonist unsurlar olduğu bildirilmektedir.

• Hürriyet'te "Günün Yazısı" köşesinde, Cumhurbaşkanı Korutürk'ün mesajındaki yeni ve "asıl önemli" noktanın güvenlik kuvvetlerinin tarafsızlığıyla ilgili sözler olduğu söyleniyor. Cumhurbaşkanı'nın "bir kısım güvenlik kuvvetlerinin tarafsız hareket etmediği ve 'ağır suç sanıklarının toplum içinde kayıtsızca serbest bırakıldığı" söyleyerek, MHP'yi hedef alması destekleniyor.

PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ İÇİN İDEOLOJİK MÜCADELEYE EN GENİŞ KİTLEYİ KATALIM

AYDINLIK Dergisi Kasım 1976 tarihli 69. sayısında proleter devrimcilerin birliği için yeni bir öneri getirmiş bulunmaktadır. Revizyonizme karşı olan bütün devrimci grupları devrimimizin bir dizi temel sorunu üzerinde kitleler önünde tartışmaya çağırarak bu yazıyı kısaltarak sunuyoruz.

Proleter devrimcilerin en yüksek düzeydeki birliğini gerçekleştirmek günümüzün acil görevidir. Dünyadaki ve yurdumuzdaki gelişmeler, bu görevi kararlı bir şekilde ele almamızı ve bir an önce çözmemizi gerektiriyor.

Proleter devrimcilerin birliği hiç şüphesiz Marksist teori, program ve siyasetler üzerinde yükselcektir. İdeolojik ve siyasi birliğe giden biricik yol, yoldaşça sürdürülecek olan ideolojik mücadeleden geçmektedir. Bu nedenle ideolojik mücadeleyi söndürmeye veya bu mücadeleye en geniş devrimci kitlenin katılmasını engellemeye çalışan tutumlar, proleter devrimcilerin birliğine zararlı olmaktadır.

(...)

AYDINLIK Dergisi olarak, proleter devrimcilerin birliği için tabandaki ideolojik mücadeleyi derinleştirecek ve yaygınlaştıracak yeni bir öneri getiriyoruz. Revizyonizme karşı olan bütün devrimci grupları Türkiye devriminin yolu ve programı ile ilgili görüşlerini kitlelere açık bir dizi toplantıda ortaya koymaya ve tartışmaya çağırıyoruz. Öneride bulunduğu gruplar şunlardır:

1. Halkın Kurtuluşu
2. Devrimci Gençlik
3. Militan Gençlik
4. İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini reddeden tasfiyeciler.
5. İ. Kaypakkaya'nın görüşlerini devam ettirdiklerini söyleyen tasfiyeciler.

Bunlar dışında, modern revizyonizme karşı tavır alan, modern revizyonizmin barışçı geçiş, barışçı yarış, barış içinde bir arada yaşama, halkın devleti ve halkın partisi tezlerini reddeden başka gruplar varsa, onlara da aynı öneri-

de bulunuyoruz.

Açık tartışma toplantılarının yeri, zamanı ve düzenlenmesi işi, bu önerimizi kabul eden grupların oluşturacağı; bir komite tarafından yürütülmelidir. Toplantılar üç-dört ay içinde düzenlenmelidir.

Tartışma toplantıları, bugünkü dünya durumu, emperyalizm ve savaş meselesi; demokratik devrimin yolu ve temel programı; iki süper devlete karşı mücadele; köylü meselesi; millî mesele; proletarya hareketinin tarihinin değerlendirilmesi; revizyonizme karşı mücadele vb. bir dizi konuyu kapsmalıdır.

Tartışma toplantılarının ciddi ve verimli geçmesi, doğru ve yanlış görüşlerin berrak olarak ortaya çıkması, yanlışların mahkum edilebilmesi ve kaypaklığa imkan verilmemesi bakımından görüşler her toplantıdan önce Değerlendirme Komitesine yazılı olarak verilmeli ve kitle tarafından her zaman incelenebilmelidir. Görüşlerini yazılı hale getirmeyen grupların temsilcileri o konudaki toplantıya konuşmacı olarak katılmamalıdır.

Her toplantının sonunda kitleye de söz hakkı verilmelidir. Tartışma toplantılarının revizyonizme karşı birliği güçlendirmesi, proleter devrimci olgunluk ve vakar içinde geçmesi için bütün proleter devrimciler ortak çaba göstermelidir.

(...)

Önerimiz özet olarak budur.

Bütün proleter devrimcileri bu önerimizi aktif olarak desteklemeye, proleter devrimcilerin birliği amacıyla ideolojik mücadeleyi derinleştirmeye ve yaygınlaştırmaya çağırıyoruz.

AYDINLIK DERGİSİ YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ BİRİNCİ ŞUBEDE DÖVÜLDÜ

HALKIN SESİ, AYDINLIK ve Militan Gençlik Dergileri tarafından 18 Eylül 1976 günü düzenlenen Mao Zedung'u anma toplantısıyla ilgili olarak Tertip Komitesi ni oluşturan üç kişi birinci Şubeye çağırılmış ve ifadeleri alınmıştır.

Tertip Komitesinde bulunan Aydınlik Dergisi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Meriç Özeller ifade vermek için gittiğinde 1. Şube polisleri tarafından dövülmüş ve hakarete uğramıştır.

Mao Zedung'u anma toplantısı bütün kanuni gerekleri yerine getirilerek yapılmıştır. Şimdi bu toplantı yüzünden tertip komitesi ni sorguya çekmelerinin nedeni, Mao Zedung'u anmayı bir suç gibi göstermeye çalışmalarıdır.

★

SOVYET SOSYAL-EMPERVALİZMİ DİZİSİ

1

**Kruşçev-Brejnev
Dönem Kliğinin
Karşı-Devrimci
Hükümet Darbesi**

AYDINLIK
YAYINLARI

Genel Dağıtım: TÜR DA
Cağaloğlu Hamam sok. No: 4 - İSTANBUL

★ AYDINLIK

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları, birleşin!

Ekim Devriminin 59. Yılı

SAHTE TKP'nin PROGRAMININ ELEŞTİRİSİ

TKP'nin 1926 PROGRAMI

PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ İÇİN İDEOLOJİK MÜCADELE

Emperyalizme ve Revizyonizme Karşı Lenin'in Yolunda

ÇIKTI KASIM 1976 69

ENVER HOCA : TÜRKİYE, YUGOSLAVYA, YUNANİSTAN VE ARNAVUTLUK SİYASİ VE ASKERİ UYANIKLIĞI ARTTIRMALI MUHTEMEL BİR SALDIRIYA KARŞI HAZIRLANMALIDIRLAR

Enver Hoca, Arnavutluk Emek Partisi'nin yedinci kongresinde Arnavutluk'un dış politikasını açıklarken, Balkanlardaki durum üzerinde de durdu ve şunları belirtti;

"Yunanistanla ilişkilerimizde kendi adıma bizler, siyasetimizin saldırmazlık, içişlerine karışmama, karşılıklı yarar, toprak bütünlüğüne, milli egemenliğe ve milli bağımsızlığa saygı temellerine dayandığını açıklıyoruz. Kardeş Yunan halkıyla dostluk ilişkilerini geliştirmek istiyoruz. İki ülke arasında ki bağların sağlamlaşması için gerekli çabayı sarfettik ve ediyoruz. Bugünkü Yunan hükümeti Arnavutluk'a karşı dostane bir tutum almayı istemiştir ve bu tutumu sürdürüyor. Bu ülkelerimizin yararına ve ortak düşmanlarımızın zararına. Biz, dostluk, işbirliği ve komşuluk ilişkilerinin hem Yunanistan, hem de Arnavutluk'un meselesi olarak ele alınması gerektiği fikrindeyiz. Biz Arnavutlar, Yunan devletiyle ilgili siyasetimizin ortama bağlı, geçici bir siyaset olmasını değil, halklarımız arasındaki dostane ve kalıcı bir siyaset olmasını istiyoruz. ... Biz Yunanistan'da meseleyle gerçekçi bir şekilde bakan, komşu Arnavutluk'dan hiç bir zaman tehdit gelmeyeceğini Yunanistan'la dostluğun bizim için değerli olduğunu ve Arnavutluk'la dostluğun ken dileri için değerli olduğunu bilen makul bir hükümetin bulunduğu inancındayız.

"Arnavutluk ile Türkiye Cumhuriyeti arasında iyi ilişkiler vardır. Ticaret ve kültür alışverişisi normal bir şekilde gelişmektedir.

"Bulgaristan Sovyetlerin köprübaşı olan bir ülke haline gelmiştir. O, bu durumundan hareketle Yugoslavya, Türkiye, Yunanistan ve Arnavutluk'a şantaj yapıyor. Arkasında sosyal-empervyalistlerin bulunduğu Bulgaristan'ın

"Sovyetler Birliği özellikle Balkanlar ve Akdeniz'de açıkça yayılmacı bir siyaset izlemektedir. Onların sadece Romanya üzerinde değil, Türkiye, Yugoslavya, Yunanistan ve Arnavutluk üzerinde de hegemonyacı planları vardır. O, bu emellerine saldırı ve yıkıcılıkla ulaşmak istiyor. Bu şartlar altında biz, Balkan ülkeleri için, siyasi ve askeri uyanıklığı arttırmak ve muhtemel bir saldırıyla başa çıkabilmek için hazırlanmak bir görevdir. Düşmanların zavıf ve bölünmüş olan yere vurdukları bir gerçektir."

"Bulgaristan Sovyetlerin köprübaşı olan bir ülke haline gelmiştir. O, bu durumundan hareketle Yugoslavya, Türkiye, Yunanistan ve Arnavutluk'a şantaj yapıyor. Arkasında sosyal-empervyalistlerin bulunduğu Bulgaristan'ın gün bir zamanda Boğazları ele geçirmeye hazır ve böylece Ayastafanos Anlaşmasını(x) yeniden canlandıracaktır. Bu sebeple Türkiye ve Yunanistan arasındaki ilişkilerin iki Balkan halkı ve devleti için en iyi ve en uygun çözüm olan iki tarafın açık ve samimi görüşmeler yolu bulmasını istiyoruz. Bu, biz Balkan ülkeleri için de büyük bir zafer olacaktır.

gün bir zamanda Boğazları ele geçirmeye hazırdır ve böylece Ayastafanos Anlaşmasını(x) yeniden canlandıracaktır. Bu sebeple Türkiye ve Yunanistan arasındaki ilişkilerin iki Balkan halkı ve devleti için en iyi ve en uygun çözüm olan iki tarafın açık ve samimi görüşmeler yolu bulmasını istiyoruz. Bu, biz Balkan ülkeleri için de büyük bir zafer olacaktır.

"Balkan halklarının çok yanlı işbirliği hakkında bir Balkan Konferansı vb. hakkında çok şeyler söylendi ve söylenmektedir. Partimiz ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti Hükümeti, Balkanlarda işbirliği hakkındaki düşüncelerini çok önceden belirtti ve Atina toplantısına neden katılmadığını açıkladı. Bizim görüşümüze göre bugün, Balkanlardaki durumda çok taraflı toplantı ve anlaşma için zorunlu olan şartlar mevcut değildir. Bugün ikili ilişkilerin geliştirilmesinin, gelecekteki geniş temelde gerçek ve samimi bir işbirliğine ulaşmayı sağlayacak en iyi yol olduğuna inanıyoruz.

"Sovyetler Birliği özellikle Balkanlar ve Akdeniz'de açıkça yayılmacı bir siyaset izlemektedir. Onların sadece Romanya üzerinde değil, Türkiye, Yugoslavya, Yunanistan ve Arnavutluk üzerinde de hegemonyacı planları vardır. O, bu emellerine saldırı ve yıkıcılıkla ulaşmak istiyor. Bu şartlar altında biz, Balkan ülkeleri için, siyasi ve askeri uyanıklığı arttırmak ve muhtemel bir saldırıyla başa çıkabilmek için hazırlanmak bir görevdir. Düşmanların zavıf ve bölünmüş olan yere vurdukları bir gerçektir."

(x) 1878'de eski Rus çarlarının desteğindeki Bulgar orduları şimdiki adı Yeşilköy olan Ayastafanos yakınlarına kadar gelerek Türkiye ve bazı şartlar kabul ettirerek geri çekildiler.

YENİ ÇARLARIN KUVVETE BAŞVURMAMA ÖNERİSİ BİR SAHTEKARLIK BELGESİDİR

Sovyet sosyal-empervyalistleri, 29 Ekim 1976 tarihinde Birleşmiş Milletler'e "uluslararası ilişkilerde kuvvete başvurmama" konu sundu bir karar tasarısı verdiler. Bu karar tasarısı, sosyal-empervyalistlerin dünya hegemonyası kurmak ihtirasını maskeleyen amacını taşıyan yeni bir sahtekarlık belgesidir.

Bir yandan "Kuvvete başvurmama" masalları anlatırken, öte yandan kuvvete başvuran, başka ülkelere karşı saldırgan, yayılmacı ve hegemonyacı faaliyetlere girişen sosyal-empervyalistlerden başkası değildir. Yeni Çarlar hegemonyalarını altına almak için ikinci ve üçüncü dünya ülkelerinin milli bağımsızlıklarını çiğniyor, içişlerine karışarak yıkıcılık faaliyetleri gösteriyor ve işgale kadar varıyorlar. Çekoslovakya'yı işgal eden, "kuvvete başvurmama" lafını ağızlarından düşürmeyen Yeni Çarlar değil midir? Yüzbinlerce askeri yığarak Doğu Avrupa ülkelerini kim pençesi altında tutuyor? Sosyal-empervyalistler Angola'ya "kuvvete başvurmama" aşkına mı silahlı müdahalede bulundular?

Lafa değil işe bakalım. Sosyal-empervyalistler ağızlarından düşürmedikleri şeyi niçin bir kere de gerçekten yapıyorlar? Neden Doğu-Avrupa ülkeleri ve Moğolistan'dan işgal birliklerini çekmiyorlar? Avrupa'dan Hint Okyanusu'na kadar sosyal-empervyalistlerin silah şakırtılarından başka bir şey duyulmuyor. Yeni Çarların kendini savunma ihtiyaçlarını aşan bir saldırı gücü beslediği ve bunu arttırmak için çılgınca silahlandığı bir sırada onların kuvvete başvurmayacaklarından söz edilebilir mi? Bizzat Sovyet revizyonist yöneticileri Sovyetler Birliği'nin dünyanın her yerinde "tarihi taarruzda" olduğunu, "askeri gücünün desteğiyle" kendi sınırları dışında "genel bir saldırı başlatması" gerektiğini belirtiyorlar. Başka ülkelere gözdağı veriyorlar ve silahlı provokasyonlarda bulunuyorlar.

Başka ülkelerin topraklarında bulundurduğu silahlı kuvvetlerini, nükleer füzelerini, askeri üslerini kaldırmadığı sürece Sovyetler Birliği'nin yaptığı yalan dolandan başka bir şey değildir. Empervyalistler yeni bir savaşa hazırlanırken halkları aldatmak için daima "kuvvet kullanmama" konusunda sözde güvenceler vermişlerdir. Hitler de başka ülkelere saldırmayacağını bütün dünyaya ilan etmişti. Bu sözlerin hemen ardından Çekoslovakya ve Polonya'yı istila etti. Sovyet revizyonistlerinin de "kuvvete başvurmama" konusunda söyledikleri her şey yeni bir dünya savaşı hazırlığını maskeleyen ve dünya halklarında boş hayaller yaratmayı amaçlayan bir safsatadır.

Bugün dünyada saldırganlığın ve yıkıcılığın kaynağı iki süper devlet ve özellikle Sovyetler Birliği'dir. Empervyalizm yıkılmadıkça saldırganlık ve kuvvete başvurma her zaman varolacaktır. Onun için dünya halkları, yeni bir dünya savaşının en tehlikeli kaynağı olan sosyal-empervyalizmin saldırganlığını boşa çıkarmak için uyanıklığını arttırmalı ve kararlı olarak mücadele etmelidir.

PEKİN ve TİRAN RADYOLARININ YAYIN SAATLERİ

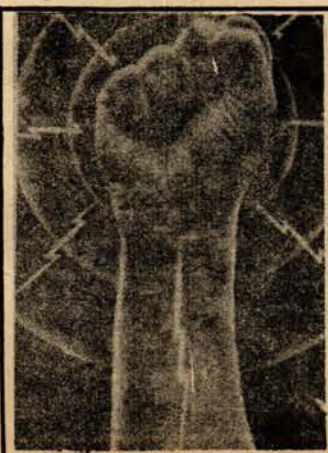
Pekin ve Tiran Radyolarının Yeni Yayın Saatleri

PEKİN RADYOSU:

16.00-16.30 Kısa dalga 26 m.
16.30-17.00 Kısa dalga 26 m.
18.00-18.30 Kısa dalga 26, 31
ve 41 metreler
19.30-20.00 Kısa dalga 26, 31
ve 41 metreler

TİRAN RADYOSU:

05.00-05.30 Kısa dalga 41 ve orta dalga 247 metre
18.30-19.00 Kısa dalga 25 ve 31 metreler
21.00-21.30 Kısa dalga 41 ve 50 metreler

TİRAN RADYOSU ENVER HOCA YOLDAŞIN, KORE, VIETNAM, LAOS, BELÇİKA, FRANSA VE DİĞER BİRÇOK ÜLKENİN PARTİ HEYETLERİ VE TÜRKİYE İHTİLALCI İŞÇİ KÖYLÜ PARTİSİ TEMSİLCİSİ İLE GÖRÜŞTÜĞÜNÜ BİLDİRDİ

ARNAVUTLUK EMEĞİ PARTİSİ 7. KONGRESİNİN ZAFERLERİNİ SELAMLİYORUZ

Arnavutluk Emek Partisi'nin yedinci kongresi geçtiğimiz hafta zaferle kapandı. AEP ve Arnavutluk halkı, Parti'nin kuruluş yıldönümü olan 8 Kasım'a Enver Hoca yoldaş önderliğinde kazandıkları yeni başarılarla girdiler. AEP'nin yedinci kongresi, sadece Arnavutluk proletaryası ve halkı için değil, bütün ülkelerin işçi sınıfı ve ezilen halkları için de büyük bir önem taşıyordu. Arnavutluk halkının ve yedinci kongrenin zaferlerini, bütün dünyanın Marksist-Leninistleri, dünya proletaryası ve halklar coşku ve sevinçle karşıladılar. Yedinci kongre, Arnavutluk halkının sosyalizmin inşası ve devrimin kazançlarının savunulması yolunda emin adımlarla ilerlediğini ortaya koydu.

AEP'nin yedinci kongresine dün yanın dört bir tarafındaki Marksist-Leninist partilerin temsilcileri de katıldılar. Tiran radyosunun 1 Kasım 1976 tarihinde verdiği bir habere göre, 30 Ekim günü Enver Hoca yol-

daş Kore Emekçiler Partisi, Vietnam Emekçiler Partisi, Laos Devrimci Halk Partisi heyetleriyle, Belçika Marksist-Leninist Komünist Partisi heyetini, Jak Jurke başkanlığındaki Fransa Marksist-Leninist Komünistleri heyetini, İsviçre Komünist Partisi heyetini, Almanya Komünist Partisi Marksist-Leninist heyetini, Avustralya Komünist Partisi Marksist-Leninist heyetini, Samugathasan başkanlığındaki Seylan Komünist Partisi heyetini, Endonezya Komünist Partisi heyetini, Japonya Komünist Partisi-sol heyetini, Şili İhtilalci Komünist Partisi heyetini ve Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi'nden Mehmet Temel'i kabul etti. Görüşmede AEP'nin diğer önderleri de hazır bulundular.

Enver Hoca yoldaş, yedinci kongrede okuduğu raporda Arnavutluk'ta sosyalizmin inşasında, ülke içinde çeşitli cephelerde yürütülen sınıf mücadelesine, uluslararası duruma ve Arnavutluk'un dış siyaseti-

ne değindi. Enver Hoca yoldaş, tarım ve sanayide Altıncı Kongre'den bu yana kazanılan zaferleri kaydetti ve bütün bu başarıların Parti'nin doğru çizgisinin ve denetiminin tayin edici rolünü doğruladığını söyledi. Enver Hoca yoldaş, kendi gücüne dayanma ilkesi üzerinde durdu ve bu konuda şöyle dedi:

"Kazanılan hürriyet, bugüne kadar elde edilen bütün başarılar, sosyalist ve bağımsız hayatımız, kendi gücüne dayanmanın gerek devrimin zaferi ve iktidarı ele geçirmek için mücadele gerekse sosyalizmin inşasında iç etkenin tayin edici olduğu şeklindeki Leninist tezin pratikte doğrulanmasıdır."

Enver Hoca yoldaş devamla, kendi gücüne dayanma ilkesinin devrimci ve sosyalist güçler arasındaki karşılıklı işbirliği ile çalışmadığını belirtti. Enver Hoca yoldaş, Çin Ko-

münist Partisi ve halkına destek ve yardımları için şükranlarını belirtti.

Enver Hoca yoldaş, sınıf mücadelesi ve Parti'nin ideolojik cep-hedeki mücadelesi üzerinde dururken şunları belirtti:

"Sosyalizmin inşası, siyasi, ekonomik, ideolojik ve askeri her cep hede yürütülen bir mücadele, iki yol; sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki çetin sınıf mücadelesi sürecidir. Bu mücadele sosyalizmde de Partiyi, devleti ve ülkeyi burjuva revizyonist yozlaşmadan ve kapitalizme geri dönüşten koruyan işçi sınıfının bilincini yükselten ve onun proleter ruhunu güçlendiren nesnel bir olgu, devrimi ve sosyalist inşayı ileri götüren temel itici güçtür."

Enver Hoca yoldaş, Parti'nin güçlenmesi ve gelişmesi için önünde ki iki ana tehlikenin liberalizm ve bürokrasi ve onların yansıması teknokratizm ve entellektüalizm olduğunu söyledi. AEP önderliğindeki Arnavutluk halkının, siyasi baskılar, ekonomik kuşatma, askeri tehdit ve düşmanların ideolojik saldırısıyla kararlılıkla başa çıktığını anlatan Enver Hoca ülkesinin, düşmanların ne iltifatlarına ve demagojilerine, ne de diplomatik oyunlara aldanmadığını söyledi.

Enver Hoca yoldaş, iki süper devletin saldırgan siyaseti üzerinde dururken şunları belirtti:

"Arnavutluğa karşı bir askeri saldırı tehlikesi gerçektir ve bu ne azımsanmalı ve ne de abartılmıdır."

Enver Hoca yoldaş, proleter enternasyonalizmi konusuna değinirken AEP'nin, Marksist-Leninist hareketlerle tam bir dayanışma içinde bulunduğunu söyledi. Enver Hoca yoldaş, şunu belirtti:

"Dünyanın çeşitli yerlerindeki Marksist-Leninist hareketler, devrim ve komünizm davası için mücadelede ve modern revizyonizme karşı mücadelede geliyor, güçleniyor ve başarılar kazanıyor, bundan sevinç duyuyoruz."

Enver Hoca yoldaşın kongrede yaptığı konuşmayı gelecek sayılarımızda daha geniş olarak yayınlamaya çalışacağız.

ÇKP MERKEZ KOMİTESİ BAŞKANI HUA KUO-FENG'İN

AEP 7. KONGRESİ'NE YOLLADIĞI MESAJ

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi Başkanı Hua Kuo-feng yoldaş, Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri Enver Hoca yoldaşa hitaben bir mesaj göndererek AEP'nin yedinci kongresini kutlamıştır. Mesaj şöyledir:

"AEP Yedinci Kongresine,

"Sevgili Enver Hoca Yoldaş,

"Aziz yoldaşlar,

"AEP'nin yedinci kongresinin törenle açılacağı şu günlerde, ÇKP Merkez Komitesi sizlere en sıcak ve kardeşçe tebriklerini sunar.

"AEP, Arnavutluk halkının ulu önderi Enver Hoca yoldaş tarafından bizzat kurulan, sağlam ve proleter devrimci bir parti ve Arnavutluk işçi sınıfının denenmiş önderidir. Partinin Altıncı Kongresi'nden bu yana AEP, Arnavutluk halkını yöneterek çeşitli alanlarda yeni ve büyük zaferler kazanmıştır. Arnavutluk'ta sosyalist devrim ve sosyalist inşası hızla gelişmektedir. Ülke içindeki ve dışındaki sınıf düşmanlarının komplo ve sabotajları ağır darbeler yemiştir. Halen Avrupa'da dinamik ayakta duran devrimci kale, sosyalist Arnavutluk, her zamankinden

daha sağlam ve güçlü bir durumdadır. Biz, kardeş Arnavut halkının parlak başarılarından içten bir sevinç duymaktayız.

"Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmi ilkesine riayet etmiş olan AEP, Arnavutluk halkını yöneterek emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve modern revizyonizme kesinlikle karşı koyduğu, ezilen milletler ve ezilen halkların kurtuluş davasını kesin olarak desteklediği ve böylece dünya devrimine büyük hizmetlerde bulunduğu için çeşitli ülkelerin devrimci halklarının sıcak takdirini kazanmıştır.

"Çin ve Arnavutluk partileri, ülkeleri ve halkları yakın silah arkadaşlarıdır. Ortak düşmana karşı büyük mücadelede, sosyalist devrim ve sosyalist inşası davasında biz daima birbirimizi destekledik ve omuz omuza ilerliyoruz. Aramızdaki Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temeline oturtulmuş devrimci dostluk ve militan birliği herhangi bir güç baltalayamayacaktır.

"ÇKP ve Çin halkı, Başkan

Mao Zedung'un bıraktığı davayı devam ettirerek proleter enternasyonalizmini uygulamada sebat edecek, partilerimiz, ülkelerimiz ve halklarımız arasındaki birliği durmadan sağlamlaştıracak ve uluslararası proleterayla ve bütün dünyadaki ezilen milletler ve ezilen halklarla birliği güçlendirecek, uluslararası alanda birleşmesi mümkün olan bütün güçlerle birleşerek emperyalizme, özellikle iki süper devlet Sovyetler Birliği ve Birleşik Amerika'nın hegemonyacılığına karşı mücadeleyi sonuna kadar yürüteceklerdir.

"Biz kardeş AEP ile ve bütün dünyadaki gerçek Marksist-Leninist parti ve örgütlerle birlikte merkezini Sovyet revizyonist dönekler kliğinin oluşturduğu modern revizyonizme karşı mücadeleyi sonuna kadar yürüteceğiz.

"Durum düşman için değil, bizim için elverişlidir. Zafer bizim olacaktır. AEP Yedinci Kongresi'ne tam başarılar dileriz.

"Yaşasın Çin ve Arnavutluk partileri, ülkeleri ve halkları arasındaki devrimci dostluk ve militan birlik."